

IORDACHE BUCOVINEANU.

~~303391~~

303 391

Evreii?...!

Cetiți cu răbdare și interes ; veți
afla lucruri necunoscute.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BUCUREȘTI

Institutul de Arte Grafice „TIPOGRAFIA ROMÂNEASCĂ”

No. 14, STRADA IZVOR, No. 14

1914

Prețul Lei ¹²/₃

13.868

IORDACHE BUCOVINEANU.

Evreii?...!

BCU Cluj-Napoca

RBCFG201603200

BUCUREȘTI

Institutul de Arte Grafice „TIPOGRAFIA ROMĂNEASCĂ”

No. 14, STRADA IZVOR, No. 14

1913

13.868

P R E F A Ț Ă .

Ce frumos și prețios este adevărul! Ce înspăimântător, profund și întunecat este misterul!

Spiritul speciei omenești este atras către adevăr și către mister, ca fluturile spre lumină, ca acul busolei către pol. Fără adevăr și fără mister spiritul rătăcește, ca o navă fără busolă.

Ce este adevărul? Ce este misterul?

Adevărul în știința experimentală, misterul în religia universală, unite (ca doi poli ai unei lampe legată de sursa electrică) în un suprem amor, fac să țâșnească lumina spiritului, de o strălucire superioară aceleia a soarelui.

Misterul desvăluit, este frumusețea, este «splendoarea adevărului». Știința contemporană răspândește raze de adevăr din ce în ce mai bine-făcătoare; ori cum ar fi, omenirea este lipsită de fericire, căci ea nu cunoaște știința inteligibilă a binelui și a fericirii pe care Misterul o acoperă de un voal nepătruns. Deci, lumina adevărului științific contemporan, în comparațiune cu strălucirea Științei Binelui, este ca lumina Aurorii față cu strălucirea Soarelui de vară la amiazăzi.

*Cu toate acestea creerul mulțimei este învelit de mister și, cufundat într'o noapte veșnică se agită violent în un vis spăimântător fără sfârșit. Vi s'ar părea că aici pe pământ nu poate fi altfel; vi se pare numai. Este posibil ca misterul să fie împrăștiat, este posibil să se facă lumină! Cunoștința Binelui există, cunoștința vieții eterne asemenea există; dar ea este monopolizată în sânul unei specii omenești și înfășurată, voalată (révélée) supt forma mistică în textul ebraic al Bibliei. «Evreul, format de o limbă parvenită la cea mai înaltă a sa perfecțiune, în întregime compusă din expresiuni universale, inteligibile, abstracte, dată în această stare unui **popor robust** («élu»), dar ignorant, au căzut în mâinele sale din degenerare în degenerare și, **din restricție în restricție**, până la **elementele sale cele mai materiale**; tot ce eră inteligibil a devenit **sensibil**; tot ceea ce eră **universal a devenit particular.**» (Fabre d'Olivet, Langue hébraïque restituée).*

Astfel deci lumina ce eră în ea și destinată a lumina pe tot omul ce «venea pe lume», din universală ce ea trebuia să fie, a devenit **națională**, «**particulară**» poporului evreu, din care își scoteau exclusivamente fericirea lor materială și mentală.

Această carte prin excelență, Biblia, care conține acest deposit atât de prețios, «acoperit cu un triplu voal, a străbătut torentul secolilor, respectată de posesorii lor, **bravând privirile profanilor**, și nefiind **niciodată** înțeleasă, decât de acei ce nu-i putea **divulga misterele**» (Ibid). Profanii, aceștia-s neevreii. Acei ce pricep (?), aceștia sunt **inițiații**, aleși dintre profani, cari nu puteau divulga secretele, misterele; abaterea, cea mai mică infrațiune, atrage pedeapsa cu moartea (civilă sau corporală).

Iată pentru ce omenirea profană este cufundată în întunecimele unei nopți fără sfârșit; iată pentru ce spiritul său este lipsit de lumină. Și cu toate acestea lumina există, dar ea este în mod artificial întunecată prin valurile cabalistice a misterilor.

Cerul mentalității profane a genului omenesc este acoperit cu nori groși cari, la intervale (calculate la perfecțiune prin **fericiți**) sunt brăzdați prin fulgere și prin tunete înspăimântătoare, în timpul uraganilor: cataclisme și catastrofe sociale.

Acești nouri cari cern lumina soarelui, aceștia sunt inițiații în mistere, prin care profanii văd toate lucrurile; ei planează între cerul senin al celor fericiți și între sărmana turmă omenească de aici de pe pământ. Aceștia sunt intermediarii, aceștia's «**le demi-monde**» între lumea aleasă a fericiților și lumea profană a nenorociților.

Vroîți să știți mai mult ?

Citiți și recitiți cu atenție ceea ce urmează :

Noi vom trată acî pe scurt raporturi comerciale, morale și intelectuale între profanii neevrei și poporul ales al evreilor.

Aceasta e a ne întoarce la cauzele primordiale a tuturor fenomenelor sociale, la toate popoarele pământești, dela Genesa lui Moise.

Concepția mosaică a lumii diferă esențialmente de concepția profană (neevreii) a lumii.

Pentru a lămurî aceste probleme capitale, forța noastră este de-a fixa ideile asupra marilor armonii ale Naturei cari vor servi de bază, chiar dela început, chestiunilor politice.

riviți natura; câte culori, câte nuanțe de lumină!

Ascultați bilciul; câtă vîlvă, câte zgomote răsună!

Și totuși sutele și miile de nuanțe sînt amestecuri de ale celor șapte culori ale curcubeului în care se respiră lumina albă a soarelui. Și totuși sutele și miile de zgomote sunt amestecuri ale celor șapte sunete muzicale, ce dau laolaltă acordul major perfect.

Aruncați o piatră pe luciul unui lac liniștit și priviți valurile iscate regulat concentrice, cari pornesc dela punctul izbit și merg de se pierd spre țarm. Uitați-vă și la curcubeu. Nu seamănă undele apei cu cele două fași sau valuri ale curcubeului? Nu vedeți o undă în primul și cel mai luminos curcubeu și o altă undă aidoma dar mai palidă, în al doilea curcubeu? Dar aceasta se vede și mai bine în cercurile colorate ale lui Newton. Sunați la piano pe *do* natural; ce auziți?

Sunetul *do* (tonul fundamental sau tonica) însoțit imediat de *do* de sus sau octava și de armonicile *mi*, *sol*, etc., adică acordul perfect.

Nota muzicală a pus în mișcare aerul, după cum piatra izbînd a pus apa să tremure, să palpite.

Aerul și apa palpită la fel, armonios în pildele de mai sus. Și lumina în văzduh se resfață la fel în curcubeu. Pretutindeni un tot; acelaș acord, aceiași armonie sau ordine uniformă peste tot obțineți; aceiași *unitate* armonică, alcătuită din trei părți principale (*do-mi-sol*; roșu-galben-albastru) sau din șapte tonuri simple, curate.

Unda culorilor spectrale și unda gamei muzicale e ca o scară cu șapte trepte proporționale, ca o progresiune matematică, avînd o măsură, sau rațiune constantă.

Aceasta se vede în curcubeul văzduhului și mai plastic ca formă în undulațiunile de pe luciul lacului.

Când piatra izbește în lac produce la locul izbit un sunet (o tonică) și o coloană de apă ce sare în sus, (octava) iar talazurile, la cari dă naștere izbitura auzită, se pot urmări cu ochiul, dând imagina văzută a undelor nevăzute, dar auzite ca armonice, ce sunt produse în aerul izbit de nota *do* pe piano.

*Dacă orînduiți în apropierea pianului, gurei, etc., niște oale cu deschizătura strîmtă, cu fundul sferic numite răsunători, cu pereți de metal lesne vibrător, de diferite mărimi, așa fel potrivite, în cât una când răsună să dea nota do, alta nota mi, alta nota sol, alta nota octavă do etc., în momentul când cântați pe do natural, veți auzi cum toate acele oale răsună, dând acordul perfect. Cu răsunatori se dovedește din ce sunete simple se compune un zgomot. Ce-i urechea dacă nu un răsunător minunat acordat să primească fel de fel de sunete regulate sau muzicale și neregulate sau zgomote? Urechea externă culege ca răsunător de formă conchoidă undele sonore din aer, cari pun în vibrație țipla timpanului și prin oscioarele urechei de mijloc le transmite la clavierul în spirală ce este aidoma cu casa de melc sau ca o scară răsucită în spirală ce se află în urechea internă. Forma urechei a fost imitată la construcția fonografului — *grosso modo*.*

Prin nervul acustic se percep, ajung palpitațiile sonore la creier. Dar creierul e organul minții.

Or mintea e o mișcare continuă, un «perpetuum mobile» vorba lui Cicerone. Mintea, ca atare, este și ea un câmp de forță analoagă cu un câmp magnetic, electric, etc., cum este bunăoară la telefon. Undele sonore, ce cad sau izbesc acest câmp de forță, produc în acel centru de percepție auditivă o palpitație, o tresărare, sau senzații «sufletești» proporționale cu izvorul sonor din afară și unde concentrice de senzații armonice ce se propagă la celulele nervoase dimprejur. De unde știm? Invățații Weber și Fechner au dovedit, că senzația, răspunsul minții la iritație, crește proporțional cu logaritmul iritației, întârâtării sau excitației, cum i se mai zice izbiturei nervilor.

Senzația crește în progresiune aritmetică pe măsură ce iritația sau excitația crește în progresiune geometrică.

Deci exact ca și *peste tot în natură*, în mecanică, în electricitate, căldură, lumină, etc.

Așa dar totul se ține și se înlănțuește uniform, în natură, însăși mintea. Asociațiile de idei sunt identice cu armonicele ce

însoțesc pe *do*. La vederea stelelor ce senzații, ce emoții sau palpitații sufletești, ce cugetări mintale ori asociație de idei, se trezesc! Tot așa la auzul simfoniilor lui *Beethoven* ce senzații, ce emoții sufletești, ce *cugetări* sau asociații de idei corespunzătoare se trezesc!

Melodiile, cari produc o anumită stare sufletească sau emoție pură, sunt însăși expresia cristalizată a acelor emoții.

Ori-câte mii de nuanțe sufletești am simți ca emoții și pașiuni, toate nu sunt, nu pot fi de cât amestecuri și combinații ale unui foarte mic număr de emoțiuni simple, cari alcătuiesc gama sufletească. *Balzac* afirmă că sunt șapte situații în literatură. Teologia, religia, afirmă că sunt șapte virtuți, șapte vicii, ca și în spectrul colorilor, ca și în muzică.

Un acord major perfect produce senzația armoniei, o senzație superioară, ce farmecă sufletul nostru; aceasta corespunde cu acordul moral, cu împăcarea de sine, cu unitatea armonică a *conștiinței*.

Iată pentru ce *Orfeu* împlânzea nu numai pe oameni ci și pe toate fiarele cu muzica.

Ce poate fi mai bun ca pacea, buna învoire, iubirea între oameni? Aceasta ar fi ordinea ideală, ordinea în mișcarea neastâmpărată a minții astăzi zbuciumată, asemenea unui ocean în timp de furtună... Dacă azi mintea e atât de zbuciumată și nemulțumită în omenire, siguri să fiți că o voință conștientă o ține în continuă agitație.

Cu cât ochiul e mai cultivat cu atât distinge în curcubeu, în spectrul solar, în natură, tranziția dela o culoare la alta. Și iarăși, cu cât urechea e mai cultivată, mai justă, cu atât distinge în gama muzicală intervalele dintre cele șapte sunuri. Un bun artist distinge 12 semitonuri în gamă. Un ochiu de pictor distinge mai multe nuanțe de tranziție dela o culoare la alta. În aceasta stă finețea.

Ce formă are spectrul colorilor și ce formă generală are gama muzicală? Forma generală a undelor sonore este ca aceea a valurilor rotunde concentrice a apei; e circulară sau mai precis un vârtej circular în spirală, ca resortul dela ceasornic, formă geometrică cea mai perfectă. Forma curcubeului este iarăși circulară perfectă, pe bolta cerească. În sine privite colorile înșirate, valul colorat începe cu roșu și se isprăvește cu violet, o culoare intermediară între roșu și indigo, deci tinde a reveni spre roșu, tot ca și la gama muzicală, ce sue în octave.

Aceste apropieri, aceste asemănări și corespondențe nu sunt trase de păr, ci sunt *naturale*.

Iată cum ajungem la studiul tuturor prin geometrie.

Am zis că în gamă sunt 12 semitonuri (I do - do # II do # - re III re - re # IV re # - mi V mi - fa VI fa - fa # VII fa # - sol VIII sol - sol # IX sol # - la X la - la # XI la # - si XII si - do).

Prin analogie trebuie să fie tot 12 nuanțe de colori în spectrul solar, cari în curcubeu nu se disting, dar prin polarizație apar cel puțin unele, ca purpur, cenușiu, etc.

Să punem și pentru colori 12 intervale: (I roșu-portocaliu, II portocaliu-galben, III galben-galbenverzui, IV galbenverzui-verde, V verde-albastru, VI albastru-albastrucenușiu, VII albastrucenușiu-cenușiu, VIII cenușiu-negru (căci și negru e culoare), IX negru-indigo, X indigo-violet, XI violet-purpur, XII purpur-roșu). Aceste intervale sunt raporturi sau rațiunea constantă între cele 12 trepte ale progresiunii circulare sau spirale. Zicem circulare sau spirale, căci însuși cercul, este o spirală ca și sfera menită să culeagă undele sunetelor.

În ureche, diferitele ei porțiuni sunt de formă spirale, ca concha pavilionului, a conductului auditiv, membrana circulară a timpanului, melcul labirintului, și canalele semicirculare. Ochiul iarăși e un glob, o sferă.

Vedeți că natura e simplă și procedează în unul și același fel peste tot, atât în ce privește mișcarea cât și formele materiale.

Cercul și sfera au o rază, un centru. Cercul se împarte exact prin rază sa în 6 părți egale și prin semi-rază în 12 părți egale. Iată cum ne izbim mereu de ordinea duodecimală, cea mai naturală și mai perfectă ordine.

Totuși în aritmetică azi la modă e sistemul decimal de numerație. Vedeți numai decât defectul. Aritmetica decimală de azi nu se împacă, nu se poate împacă din pricina asta cu geometria duodecimală.

În adevăr numărul 10 se împarte numai prin 2 și prin 5 și nu e o serie completă, nu e un ciclu natural. Chaldeenii însă ca ebreii ce erau aveau sistemul duodecimal de numerație și eră perfect, fiind natural. Numărul 12 e cel mai divizibil, căci se împarte prin 2, 3, 4, 6.

Ceasornicul prin care se măsoară timpul e bazat pe sistemul duodecimal, timpul fiind mișcarea de revoluție a pământului în

jurul soarelui și în jurul axei sale, tot mișcări circulare. Spațiul iarăși, trebuie să se măsoare printr'o unitate de măsură derivată din ordinea circulară: metrul e o fracțiune din un meridian al pământului, care este curb, și divizibil prin 12 mai natural decât prin 10, cum e azi în sistemul metric decimal. În loc de meridian, arc curb, s'a luat coarda dreaptă ce-l subținde ?

E drept că se pot reduce prin calcul un sistem de numerație în altul; dar se scâlciază mintea, se strâmbează de cine? Nu e calculat? Vedeți că natura nu e incompletă, ca să fie măsurată (prin unitate de timp și spațiu) prin sistemul decimal ci e completă, circulară și măsurabilă perfect prin cel duodecimal și numai prin acesta, dacă vrem să avem și în minte o ordine naturală, cât mai apropiată de natură, deci perfectă, o ordine simplă nu *forțată, nenaturală*, ca în cea decimală de azi.

Așa dar sistemul decimal încă odată nu corespunde cu natura, adică cu tot ce vedem și auzim, cu tot ce putem ști, cu ordinea din natură, cu raporturile dintre tot ce putem cunoaște, cu tot ce e armonizabil. Însăși organizația noastră anatomo-fiziologică întreagă e bazată pe sistemul circular duodecimal; în adevăr sângele este lichidul ce ne întreține viața, mișcarea noastră întreagă, (creerul nu poate cugeta, simți etc. fără sânge nici un moment cât de mic măcar) și sângele circulă fiind roșu în artere, albastru în vene, asemuitor deci cu ordinea circulară a colorilor din natură. Globulele de sânge eliptice, celulele ce clădesc corpul nostru întreg, începând dela oul omenesc fecundat (după cum casa e clădită din cărămizi), celulele vii sunt de formă circulară. Sângele ce hrănește toate celulele vii ale corpului face un cerc, un circuit întreg sau *circulă*.

Circulația sângelui este ritmică, după bătăile motorului ce pune în mișcare sângele, făcând unde succesive periodice ce se numesc pulsații. Motorul sângelui ce circulă în vine știți că e inima.

Se știe că inima bate de 72 ori pe minut. Tocmai aceasta a fost luată ca bază, ca unitate de măsură a timpului și, e minutul.

În sistemul decimal se scrie 72 adică 6 ori 12, un ciclu.

În sistemul duodecimal 12 se scrie 10, un ciclu; deci trebuie să țineți bine minte, că minutul nu e de 60 secunde, de cât în sistemul duodecimal, nici de cum în cel decimal cum vi se spune azi. Iată o eroare.

Dacă 6.10 e un ciclu, două cicluri, două minute, ar fi 2 (6=10) din sistemul duodecimal adică 120 pulsații.

În cea zecimală ar fi $12.12=144$ sau 2.72 pulsații. Ceeace nu-i, căci și în cel zecimal, minuta are 60 secunde iar nu 72. Cu această corecțiune negreșit că este nevoie să vă familiarizați pentru a calcula perfect și a vă pune de acord cu pulsațiile sângelui, ce însuflețesc creerul, însăși mintea voastră.

Sistemul de numerotație, ce este în noi, este deci cel duodecimal identic cu cel al pământului; căci și pământul face un tur, un ciclu sau o revoluție întreagă în jurul axei lui în de 2 ori 12 ore din sistemul zecimal sau de 2 ori 10 în cel duodecimal. Iată cum însăși mintea noastră, existența noastră, viața noastră ritmică sau periodică este perfect acordată cu rotația periodică a pământului în timpul sau durata unei zile, unei nopți.

Iată pentru ce insistăm, că trebuie cu orice preț revenit la sistemul de numerație cel mai perfect, unicul natural care este numai cel duodecimal. Această reformă e capitală.

Numai în acest caz o diviziune geometrică a cercului corespunde exact cu un număr aritmetic. Firește însă că în acest caz un ciclu în numerația aritmetică n'ar fi incomplet cum este acum, când cuprinde numai nouă semne sau cifre distincte (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9), după care urmează 10, notificând prin aceasta încheierea unei serii sau ciclu 0, căci aceasta însemnează nula, ceea ce nu e în natură nicăeri; ci ar fi complectat, convenindu-se de toată lumea, ca să se intercaleze între 9 și ciclul 10 încă două semne sau cifre tot atât de individualizate distinse ca și primele nouă cifre. E neapărat necesar lucrul acesta, căci pretutindeni în univers adică atât în mintea noastră, atât în urechea noastră (cu ciclul de 12 semitonuri muzicale), atât ochiul nostru sferic, atât pământul ca corp sferic geometric și ca solid mișcător în spațiu sau planetă, ce se mișcă în timp de un an, făcând un ciclu în 12 luni percurgând cele douăsprezece constelații zodiacale, totul, toată ordinea și armonia naturei e orânduită și construită perfect cu exacta împărțire a cercului prin semiraza lui, care e rațiunea constantă peste tot în natură. Cu chipul acesta numai, un ciclu sau o unitate mare, 10 ar avea — cum are în natură — o duzină de unități mici sau gradații — trepte — ierarhice, *constituind o progresiune circulară (sau spirală) având între numere sau cifre o distanță constantă, o rațiune constantă—semiraza.*

Aceasta e de neapărată trebuință pentru acordarea cugetării

și inimii noastre cu ordinea din natură, o acordare indispensabilă, pentru armonizarea tuturor înșilor, ce compun omenirea atât între dâșii cât și cu natura.

De aceea socotim că nu este nici prea mult zis, nici timp zadarnic pierdut în cele ce am căutat să stabilim până aci. E neapărat necesar pentru stabilirea unei ordine naturale în cugetul și în simțirea universală a omenirii, pentru ca acțiunile, ce au a izvorî din această cugetare și simțire unificată în mod simplu și firesc să fie armonice sau armonizabile. Și ce-i politica? ce-i religia? dacă nu știința și arta de a guverna, adică a acorda sau armoniză acțiunile, faptele omenirii întregi? Fără o unire perfectă în cuget și simțire între inși, cum se poate înfăptui pacea universală, idealul visat de toată lumea?

Simțirea — patimile — sunt căldura minții și forța motrice depinde direct numai de sânge, din care ia naștere energia, forța noastră în mișcările voinții sau faptele noastre. Cugetul, mintea, este funcțiunea regulatoare, cârmuitoare a ideilor, sentimentelor și a faptelor. Mintea, cum am mai spus, este lumina noastră lăuntrică. Mintea chibzuește, *cumpănește*, adică *calculează*, stabilește legătura ori raportul între cauzele ce au provocat ca excitație, senzația, sentimentul cu armonicele corespunzătoare sau asociația de idei și între efectele cele mai avantajoase, ce s-ar putea obține cu mijloacele, forța, de care dispune în împrejurările date; iată cum mintea stabilește, trebuie să stabilească o ordine, o *proporție* matematică între cauza simțirii și efectul sau actul de voință, ce decurge precis, conștient ori luminat, din cauză după socotelile făcute și împrejurările date.

Ceea ce e lumina soarelui, pentru vederea clară a ochiului nostru, este matematica pentru lămurirea sau clarificarea minții și a conduitei noastre conștiente, voite, *libere*.

Din cele expuse până aci se întrevește posibilitatea unui acord, pe baza numerelor, a matematicii, între omenire și univers și în omenire între toți înșii.

Fără număr, măsură, și echilibru în materie și mișcare, cărora este supus totul în univers, incluziv omul, nu se poate nici o ordine, nici o știință, nici o conștiință, nici o frumusețe, nici o fericire.

Dar, veți zice, cum? Și sufletul cu nemaipomenitele lui dorințe, năzuințe, speranțe, aspirații, etc., se poate să fie și el supus la disciplina strictă a numărului și măsurii? Răspundem hotărât

că trebuie și poate să fie regulat și echilibrat în mișcările lui, ca ceasornicul.

În adevăr, dacă omul s-ar învârti în toate actele lui împrejurul unui punct fix, a unui *ideal* înalt, universal, de progres și în acelaș timp împrejurul axei polare a intereselor lui proprii, nu ar semăna perfect cu pământul, care se învârtește împrejurul idealului său fix, soarele de la care primește viața, lumina, totul, și în acelaș timp împrejurul axei sale, căci numai așa se ține în echilibru în spațiu? Unde mai punem că și soarele la rândul lui se învârtește și împrejurul axei sale și împrejurul unui alt astru mai mare, împreună cu toate planetele lui, inclusiv pământul. Știți cari sunt planetele: Mercur, Luceafărul (Venus), Pământul, Marte (Planeta fărâmițată), Jupiter, Saturn, Neptun, Uranus. În vechime se socotea în astrologie numai 7 planete, ca și 7 colori și 7 sunete.

Azi se cunosc 9. În orice caz acest fapt, ne pune pe gânduri că și materia himică, prezintă ordine ciclică analoagă cu a mișcării ca sunet, lumină, mișcare astrală, puls, etc.

Dacă comparăm Statul, guvernul cu Soarele, Instituțiile ar fi ca planete, cari la rândul lor au cetățenii sateliți. De fapt mișcarea politică e un vârtej, un echilibru mișcător, care vrând nevrând târăște în spirala lui ce o descrie ca acțiune de Stat împrejurul axei intereselor lui — interesele obștești — pe tot cetățeanul care crede ca struțul că «nu se bagă, nu se amestecă» ci se mulțumește că «își vede de treabă» adică, se învârtește în jurul intereselor lui egoiste, din care face unicul lui ideal axial, unica lui preocupare de fericire. Nu se poate să fie nesocotită, înfrântă fără pedeapsă o lege (un adevăr al naturii) absolut neînlăturabilă. Căci ce se întâmplă în practică? Dacă unii «nu se bagă, nu se amestecă» din inconștientă sau nesocotința a rosturilor firești ale societății omenești, alții mai dibaci, cari își dau seamă de aceasta, se amestecă, și încă cum! Ei se erijază în păstorii turmei cuvântătoare, o reprezintă, cum? ei ca stăpâni pe masa cetățenilor ce-i tratează ca slugi și mai rău; ei se aleg cu foloasele, cetățenii numai cu ponoasele...

Există în fiecare om ce vine în lume, o scânteie, o conștiință sentimentală de dreptate, o aspirație vagă (instinctivă, oarbă) spre *fericire*, spre pace, armonie absolută a Omului pe pământ, vecinic visată, încă neatinsă.

Această conștiință neluminată a sufletului nostru, oricât de

nedefinită și neînțeleasă e de obștia poporului, e reală și nelăturabilă ca orice lege a universului.

Aceasta este principiul științei teologice sau sociologice.

Aceasta este esența sentimentului religios, pe care știința modernă experimentală nepricipându-l și neavând nici o metodă de a-l studia, experimentă, găsește cu cale să-l nesocotească, să-l tăgăduiască chiar cași cum n'ar exista. Fără el, îngâmfata știință, este cu desăvârșire în neputință de a rosti, un cât de mic cuvânt, asupra cunoștinței *binelui și răului*, a vieții *eterne* în omenire. În lipsă de așa ceva, firește omul e redus să se mărginească la idealul materialist sau animalic al omului, adică a măsura fericirea după cantitatea de aur sau bogăție, ce-și însușește. Iată de ce știința nu poate cerceta matematiceste viața, morala; știința modernă este pur și simplu incompetentă în domeniul inteligenței, religiei, moralei, politicei. Totuș în numele științei se distrug temeliiile societății, cu așezămintele ei morale, religioase, naționale, etc., fără să fie în stare această presumțioasă știință a le înlocui cu altele, ce nu le știe și nu le poate ști...

În numele libertății — ce nu poate fi o cunoștință științifică, matematică, pentru oamenii de știință de azi — știința materialistă dărâmă cu seninătate imperturbabilă, ba chiar cu sentimentul că-și face *datoria*, dărâmă așezămintele sociale, fără să clădească ceva decât pe nisipul cel mai mișcător al individualizmului extrem, al formulei «fiecare pentru sine să trăiască» în care pretinde că stă *fericirea*.

Cine s'o ierte, pentrucă nu știe ce face ?

Dacă știința numerelor, știința absolută și eternă, nu ne va lumina calea spre binele și fericirea desăvârșită : «o turmă, un păstor», atunci nimenea și nimic pe lume, nu ne va dovedi că scânteia vagă instinctivă a sufletului, se poate lumina pe deplin în alt chip, ca să ajungă a fi o conștiință luminată.

Judecați puțin și veți vedeă, că precum organizația făpturei noastre e compusă din pământ, adică din materia himică, din atâtea corpuri simple, din atâtea celule, din atâtea și atâtea aparate, organe anatomice, etc., totuși laolaltă acestea toate, alcătuiesc cea mai perfectă și proporționată, deci cea mai frumoasă formă corporală a naturii înzestrată cu cea mai perfectă și mai mobilă mișcare, mintea sau cugetarea omenească. Iată deci o Unitate materială armonioasă, *corpul*, constituită din atâtea și atâtea particulele specializate. Iată și o Unitate mintală, *conștiința Eului*.

constituită din atâtea și atâtea senzații, instincte, funcții fiziologice, patimi, acțiuni, cugetări specializate dar indisolubil contopite în conștiința unitară a Eului. Priviți în ordinea Voinței și Forței organizate: o armată disciplinată, o Unitate compusă din mii, și milioane chiar, de inși sau unități atomice soldați, organizată sub comanda unui șef suprem, grație disciplinei, împărțirii muncii și a ierarhiei. Nu aveți impresia, imagina «unei turme și unui păstor»? Dar milităria e aspră, susținută prin strășnicia pedepselor pentru infrațiunile disciplinare... Este o unire în acțiune. Dar este și o unire în simțire, în cuget? Ce bine ar fi!

Considerați acum și în ordinea sufltească a Credinței: comunitatea religioasă disciplinată, cum sunt cele catolice, dar mai ales cele mahometane și mozaice. Nu vă da imagina de «o turmă și un păstor» fie că șeful e Papa, Califul ori Rabinul?

Dintre aceste comunități cea mahomedană — în apogeul ei — eră și religioasă, adică sufltească, fanatică și militară în acelaș timp, reprezentând unirea în simțire și faptă.

Cea mozaică singură este atât o comunitate religioasă perfectă cât și o comunitate economică perfectă în acelaș timp, fiindcă e înfăptuită unirea în cuget, în simțire și faptă, și în nevoile existenței materiale. Când aveau și Patrie, adică teritoriul Palestinei, erau și o unire a Forței Armate. Numai poporul mozaic este o Națiune în accepțiunea conștiinței luminate a cuvântului.

De aceea își zic că sunt poporul ales, destinat să stăpânească și să conducă pe toate celelalte popoare de pe pământ, pentru ca să se înfăptuiască a avea «o turmă și un păstor», religia universală.

Dintre toate popoarele numai cel evreu a putut să zică și să prezică matematiceste exact, dela început, acum patru mii de ani, cu Moise: «Eu sunt cel ce sunt, cel ce voi fi, cel ce am fost» neschimbat, nemuritor, conștient de sine în mod perfect, în mod matematic.

Care altă națiune, altă armată, altă comunitate religioasă, altă constituție politică poate zice tot așa? Nu sunt toate schimbăcioase, inconștiente, rutinare, coruptibile, ca și oamenii din carne și oase ce le compun?

O națiune bazată numai pe uzuri, moravuri, tradiții populare, adică pe obiceiuri instinctive ori cât de respectabile fără a avea și principiile fundamentale, științificește demonstrabile, de organizație socială, e o națiune inconștientă, neluminată, fără

cârmă mintală, deci defectuoasă, instabilă, menită peirei, transformării sau metamorfozei (ca evoluție din larvă, ca viermele în fluture efemer) și desfigurării, de nu se mai poate recunoaște, fără conștiința proprie neschimbată, adică jucăria unei alte națiuni cu conștiința luminată, deci perfect organizată și rezistentă contra ori cărei cauze de distrugere, ce i-ar amenința existența.

Din faptul, că poporul ales a rezistat și rezistă distrugerii și transformării naționale, și nu numai atâta, ci din contră crește, se înmulțește și stăpânește pe toată lumea economicște, ceea ce este evident, și intelectualicește, ceea ce nu e evident pe deantregul, ci doar prin *librăria și presa mondială acaparată conștient*, din aceste fapte incontestabile azi pentru orice minte sănătoasă și imparțială, deducem cu necesitate că evreii, unicii în lume, sunt organizați științificește, pe temeiul adevărului vecinic, și de aceea sunt poporul cel mai fericit.

Care e legea evreilor?

E legea lui Moise, lege bazată pe natură și pe minte sau inteligență; însuși Christos mărturisește că «legea a fost dată prin Moise» și că «n'am venit să stric legea, ci să o plinesc».

Dacă legea este una, nu mai multe, legea *adevărată* căci adevărul adevărat nu poate fi nici doi nici mai mulți, ci numai unul, și dacă legea a fost dată prin Moise, care se plinește, nu se strică prin Christos, ca să se facă voia Tatălui, ce l-a trimes, nu a lui, atunci se vede clar că Christos mărturisind că împărăția unicului Atotțiitor este «o turmă, un păstor», a fost trimis cu această misiune. În religia creștină, e o ordine divină în treime; în cea mozaică, în unitate absolută. Acordul social, pacea creștină, seamănă cu acordul perfect muzical constituit din treimea *do-mi-sol*. Iată o apropiere. Dintre persoanele sau entitățile desăvârșite, religia creștină, mai ales Sf. Pavel, în Epistola către Corintieni, arată că *una* este *iubirea*, iată principiul fundamental al ființei! o alta, este a *puterii* (Doamne al puterilor), deși misterele Tatălui și Duhului Sfânt sunt rezervate, nu se spun; în adevăr multe puteri are omul «creat după chipul și asemănarea lui D-zeu». Iată cum intrăm în mistere, în taine. Despre misterele Tatălui și Sântului Duh să nu credeți că nu există scrieri și *tradiții orale* nescrise; din contra, există scrieri nenumărate, dar scrise figurat, cifrat (ca în corespondența diplomatică) și neputând fi pricepute de nimeni fără cheie. Prima scriere de felul acesta este însăși Biblia sau sfânta Scriptură.

Cheia pentru descifrat și pătruns misterele, sensul științific în arta de a governa pe oameni, este cuprinsă în Cabală și în scrierile de Astrologie, Alchimie, Magie etc. adică în științele Oculte, cari sunt, pot fi la îndemâna oricui. Bineînțeles că cheile sunt date intenționat orînduite altfel oarecum ca la turnul Babel, unde s-au amestecat limbile, ca să nu se mai înțeleagă om cu om; și pot fi de folos numai pentru «cine are ochi să vadă, urechi să auză și minte să priceapă.»

Trebue să relevăm aci și faptul, că aceste cărți cabalistice, astrologice etc., au fost discreditate și sunt discreditate în opinia publică a popoarelor calculat, cum e discreditată însăși Biblia, pe lângă oamenii de știință, așa în cât să nu fie studiate și aprofundate cât și cum trebue. Din ce cauză și cu ce scop?

Nu cumva au ceva de ascuns în asemenea scrieri autorii lor? Nu e suspect acest discredit sistematic?

Să fie oare numai o pierdere de timp, studierea științelor oculte, ce se ocupă tocmai cu misterele atât de atrăgătoare pentru mintea omenirii?

Este periculos de îndeletnicit, cu studiul științelor oculte sau secrete, înainte de a fi anume pregătiți pentru aceasta, ori *inițiați*. Este periculos, căci vă rătăciți de-a binele, puteți înnebuni sau puteți contracta una din acele patimi ruinătoare descrise admirabil de *Balzac* în «*Recherche de l'Absolu*».

Înțelesul adevărat, unicul înțeles adevărat, e ascuns în asemenea scrieri sub fabule, parabole, simboluri, nume proprii, alegorii, etc.; el nu stă în sensul vorbelor *adlitteram*.

Ce curios!

Deși astăzi e secolul artei și literaturii *simboliste* la modă, totuși se discreditează și se menține sistematic discreditul Bibliei și a tuturor clasicilor eleni, latini etc., cari sunt prototipul cărților *simboliste*.

Ce are aface! Ne rafinăm, progresăm nevoe mare!

Ne-am silit să expunem totul cât mai lămurit. Dacă v'ați convins de temeinicia spuselor noastre să trecem mai departe. Dacă nu v'ați convins, atunci două lucruri aveți de făcut; ori să ne citiți din nou, o a doua, o a treia oară până vă lămuriți, ori să ne controlați consultând pe specialiștii în fizică pentru culori și sunete, în fiziologie pentru puls și creier, etc. și să verificați prin voi înșivă totul de pe natură.

Țintim să dovedim puțința de armonizare socială a oamenilor după cum există și se știe legile armoniei muzicale și

a colorilor. Himia prezintă și ea legile armonizării sau combinării corpurilor simple.

Dacă ne veți întreba de ce atâta teorie și știință până să intrăm în chestie? Vă vom răspunde că trebuie să vedeți bine drumul ce duce la politica științifică, să întrezăriți că și omul cu suflet vibrător este aidoma ca apa lacului cu valurile ei, ca aerul cu valurile lui sonore, ca lumina cu valurile ei de culori. «Ideile morale, zice *Scipio Sighele*, pot fi comparate cu fenomenul produs când se aruncă o piatră în apă».

Prin ce mijloc ne înțelegem unii cu alții, dacă nu prin vorbă grăită ori scrisă? Dar ce-i vorba de cât sunet? Și dacă e așa, și așa e, oare muzica nu este știința și arta de a stabili armonie, în toate sunetele din natură?

Așa fiind, muzica este limbajul universal: Dar muzica se studiază prin aritmetică și geometrie ca ori ce mișcare în mecanică.

Literele ieroglifice din Biblia ebraică, sunt ca formă și ca sunet muzical, notațiuni algebrice, *naturale*.

Muzica ne vorbește fără vorbe, fără concepte și ne pătrunde sufletul în intimitate, ne vorbește *direct*. Nu numai că «muzica este limbajul adevărat al sentimentului» cum spune *Aristotel*, ci și cel mai precis și cristalin limbaj al minții, al cugetării. *Beethoven* spune: «muzica este o revelație mai înaltă decât știința și filosofia». Este exact căci notele muzicale sunt însăși numerele în mișcare; spiritul nostru, mintea noastră în esență, e număr în perpetuă mișcare. *Platon* și *Aristotel* au spus-o de mult «numerele sunt ideile (adică lucrurile) și izvorul realității», și iar «sufletul este număr, care se mișcă». Iată pentru ce este identitate între Logică, Dialectică și Matematică. Cei vechi înțelegeau prin matematică: aritmetica, geometria și muzica, reunite indisolubil. Ordinea în acțiunile, pasiunile și cugetările omenesti, nu se poate pune decât prin o asemenea matematică căreia cei vechi îi ziceau *Mateză*. *Spinoza* tratează etica geometricește: «voi considera acțiunile oamenilor și dorințele lor în acelaș chip ca și cum ar fi chestie de linii, de suprafețe sau de volume». Ideile pure și eterne nu le arată, oare de ce? dar într'o notă prezărită spune că ele fac obiectul *științei intuitive*, a cunoștinței de al treilea gen, dând ca pildă progresiunile aritmetice și geometrice și tăcând calculat asupra progresiunilor armonice ale muzicii: melodia și armonia.

Doar *Beethoven* a relevat asemenea idei. «Emoția nu-i bună

decât pentru femei, scrie dânsul, — pentru bărbat trebuie ca muzica să-i scoată focul din spirit», adică forța conștientă din esența minții.

Acțiunile conștiente ori inconștiente, voluntare ori nevoluntare, izvorăsc din sentimente, emoțiuni ori pasiuni.

Pasiunile, sunt fapte latente, potențiale; acțiunile, sunt fapte vii, actuale.

Acțiunile conștiente decurg din mintea luminată, obiectivă, rece, senină.

Pasiunile, acțiunile inconștiente, decurg din mintea neluminată pe deplin, dar foarte aprinsă, subiectivă, turbure.

Ce fel de mișcare este în fiecare notă muzicală? Prin ce diferă una de alta notele, cași culorile spectrale? Numai printr'un număr de vibrații anumit pe secundă pentru fiecare notă ori culoare. Atât și nimic mai mult. Tot astfel între pasiunile fundamentale ale sufletului nostru, nu poate fi nici o altă diferență de cât viteza lor în unitatea de timp sau puls a sângelui. Cine nu știe că la orice emoție corespunde palpitații anumite ale inimii, uneori mai încete, mai rare, alteori mai tari, mai iuți? Iar între ideile sau principiile fundamentale, cari sunt însăși numerele în mișcare, de sigur nu poate fi altă diferență decât tot viteza de vibrație în unitatea de timp sau puls, căci și mintea noastră e din aceiași stofă și mișcare alcătuită ca și natura, pământul din care a fost făcută, și este una și aceiași. De aceea, dându-ne seama de modul cum se obține ordinea, adică armonia în natură, și în ce constă ea, vom izbuti a cunoaște pe deplin însăși arta și știința de a pune ordine și între oameni. Astfel când cântăm nota *do*, imediat auzim o serie de armonice: *do* (octava), *mi*, *sol*, *do*, etc., care diferă între ele printr'o iuțală anumită a vibrațiilor pe secundă pentru fiecare din ele, dar vibrațiile acestea, între ele, stau în așa legătură, cum stau numerele 1, 2, 3, 4, 5, 6 etc. între ele; adică pe când *do* (tonica) are un număr dat de vibrații pe secundă, nota următoare, octava, vibrează de 2 ori mai iute ca tonica și așa mai departe.

Nota *do* diferă în timbru după compoziția hemică a stofei instrumentului muzical; timbrul constă tocmai în armonicele ce însoțesc tonica.

Tot așa și în culori. Culorile cele mai pure sunt cele spectrale.

În natură culorile — minerale, vegetale, etc., — nu sunt

pure ci amestecate, adică au tonuri sau timbre variabile după compoziția chimică a materiei colorante.

Tot așa și la oameni. Virtuți sau vicii pure, cine poate spune dacă se găsesc? Sufletul fiecărui om are o culoare anumită, sau mai bine un timbru muzical propriu, ceceae constituie firea lui, *caracterul* lui personal. Numai la omul perfect desăvârșit, *ideal*, se găsește virtuțile pure în stare de saturație, dacă așa ceva e cu puțință pe pământ. Se zice că *Pitagora, Caton, Dante, Leonardo da Vinci, Spinoza, etc.*, erau atari oameni...

Incolo toți oamenii au și calități bune și defecte. Cine-i fără de păcat?

Totuș mai mult sau mai puțin, fiecare om își are nota sa caracteristică. Unul e harnic, altul leneș; unul e cumpătat, altul lacom; unul e curajos, altul e fricos; etc.

Dacă am cunoaște caracterul sufletesc al oamenilor, și dacă am cunoaște cum se acordează între dânsule virtuțile sau viciile, pentruca să obținem armonia socială, nu este așa că vom începe să cunoaștem abecedarul politicei? Desigur.

Cum să ajungem la așa ceva?

Băgați de seamă că roșul spectral se armonizează cu ver-dele; galbenul cu violetul; portocaliul cu albastrul. Aceste culori se numesc între ele *complimentare*. Afară de asta amestecând în anumite proporții roșul cu galbenul, obținem culoarea intermediară portocalie. Tot așa precum $1 + 3 = 4$ sau $2,2$, adică intermediarul 2 la pătrat; sau $5.7 = 35$ adică aproape $36 = 6^2$, dacă adăugăm 1, etc.

Mai precis puteți să simțiți acestea în muzică și anume, acordul major perfect do-mi-sol, e o mișcare rezultantă din trei feluri diferite de mișcări componente, cari sunt identice între ele ca culorile complimentare. *Sérieyx* a reprezentat seria notelor muzicale printr'un cerc împărțit în 12, fiecare diviziune având câte o notă, separată între dânsule prin intervalul unei quinte, care ar fi unitatea de măsură în *actuala* gamă muzicală. Acordul perfect geometricește s'ar reprezenta astfel printr'un triunghi echilateral, ce ar uni cele trei note, înscris în cerc. Și astfel se fac vizibile legile armoniei muzicale. Prin analogie trebuie să fie tot așa și pentru culorile complimentare.

Tot astfel se construiește și armonia socială, cași armonia combinațiilor himice. Fiecare corp himic are o *afinitate* proprie, care nu-i decât electricitate, căci toate corpurile sunt elec-

tropozitive ori electronegative, și mai ales se vede precis acest fapt în lumina solară; în orice spectru de lumină în porțiunea spectrului dela violet înainte zisă ultraviolet care constă din raze, mișcări actinice, adică din puterea electrică cea mai aptă de a efectua combinații și descompoziții himice; de altfel la anumite combinații himice se degaje electricitatea ca în elementele galvanice.

Să reținem și faptul important că violetul spectral și ultravioletul sunt cele mai actinice, electrice. Știți că roșul și infra-roșul spectral sunt cele mai calde culori, iar galbenul cel mai luminos.

Ce sânt două corpuri himice cari puse în prezență se combină imediat și violent, degajind căldură, lumină și electricitate, dacă nu complimentare? Ele se atrag energic pentru că au între dânsese o mare afinitate, o mare simpatie, o mare *iubire*.

Tot așa și un flăcău chipeș și voinic cu o față frumoasă și harnică se pot numi complimentari, când se simt atrași sufletește unul de altul cu o putere irezistibilă, cu un amor tot atât de fatal ca ori-ce putere naturală. Și ce este această iubire dacă nu o electricitate omenească? Pe lângă dragostea sexuală există și altfel de iubiri între oameni, de cari se ocupă *Platon* în *Symposion* cât și *Dante* în *Il Convito*, iar *Boccaccio* în *Decameron* sub forma galantă, veselă ca și *Rabelais*, se ocupă tocmai de *iubire*, principiul fundamental al *finței*. Această iubire în termeni poetici, filosofici, se numește *iubire platonică*.

Dar nu numai oamenii de sex masculin se armonizează socialmente cu complimentarii lor de sex feminin spre a constitui unitatea sexuală, familială, ci și oameni de același sex se armonizează perfect cu complimentarii lor, când se întâmplă de se întâlnesc în viață, și constituiesc o unitate socială superioară, ce se numește *amiciția* naturală, pură, în care stare omul se simte incomparabil mai fericit decât singur.

Și precum un sunet cu un timbru oarecare se poate analiza prin răsunători, diapazoane, etc.: ca să aflăm din ce sunete muzicale simple se compune, tot așa putem afla notele sufletești caracteristice ale fiecărui om, supunându-l la diferite încercări, căci după fapte, după isprăvi, se cunoaște și se pipăie sufletul sau caracterul fiecăruia. După cum rezistă sau nu, la diferite ispite și anume la cari rezistă și la cari nu, se desvăluie, ce virtuți și ce vicii are.

Am spus că poporul lui Iehova, zis și poporul lui Israel, trebuie să prezinte o armonie socială înfăptuită prin legea lui Moise.

Notele fundamentale ale energiei omului, în mod figurant, sânt semnalate în Biblie sub alegoriile semințiilor lui Iacob sau Israel. Dacă reprezentăm pe Israel printr'un punct central generator și așezăm pe cei doisprezece fii ai lui în cerc, în horă de jur împrejurul centrului și fiecare din ei ocupând *un anumit loc* în dreptul fiecărei din cele 12 împărțiri egale ale cercului, vom avea exact imaginea gama sufletească a armoniei sociale. Tot așa și cu Christos ca centru și cei 12 apostoli în jurul său; tot așa și cu cei 12 zei olimpici.

Care este imaginea cea mai bună a societății? Figura geometrică a piramidei. Dar piramida din Egypt, clădită din granit, este din blocuri făcute regulat așezate în anumit loc, așa în cât piramida întreagă are bază, fețe și muchii regulate, *drepte*, ceea ce ne-ar da să înțelegem că fiecare ins trebuie să fie anume pregătit, educat mai întâiu pentru ca să poată fi bun pentru zidirea piramidei sociale celei mai bune. Dar dacă piramida din Giseh ar fi fost construită din substanță vie, în loc de piatră, atunci n'ar fi fost piramidă cu fețe plane și liniile laterale drepte, ci ar fi fost o figură geometrică, analoagă, dar curbă; o figură de revoluțiune cum se zice, adică un *con* cu baza un cerc și la vârful un *punct* matematic, reprezentând în total ierarhia socială cu treptele sau spirala ei și vârful ar fi idealul suprem comun. Aceasta se înțelege sub figura scării lui Iacob.

Poporul lui Israel care e punerea în aplicație a teoriei sau principiilor de armonie socială a lui Moise, are forma conică.

«Moise, zice *E. Schuré*, a fost organizatorul monoteismului...

Ideea monoteistă are ca urmare *unificarea omenirii sub unul și acelaș Dumnezeu și sub una și aceiași lege...*

Religiunea universală a omeniei, iată adevărata misiune a lui Israel, ceea ce puțini evrei au înțeles-o afară de cei mai mari profeți ai lui... Ideea lui Moise și a profeților a trăit și s'a mărit. Dezvoltată, transfigurată prin creștinism, reluată prin Islam, deși pe un mod inferior, ea trebuia să se impună Apusului barbar, să reacționeze asupra Asiei însăși. *De azi înainte omenirea orice ar face, ori cât s'ar revolta, s'ar zbate contra ei însăși în tresăriri convulzive, ea se va învârti împrejurul acestei idei centrale ca o nebuloasă împrejurul soarelui ce o organizează.*

Iată opera formidabilă a lui Moise». Deși pentru îndeplinirea acestei misiuni autorul pretinde, că trebuia ca poporul, ce reprezenta această idee să dispară, și că prin împrăștierea lui peste tot globul s'ar fi nimicit(?); în realitate oricine vede, că departe de a fi nimicit, poporul evreesc subzistă și e mai tare ca oricând; chiar acelaș autor ceva mai la vale mărturisește că «Israel gravitează împrejurul lui Moise tot atât de sigur, tot atât de fatal precum pământul se învârtește împrejurul soarelui». Așa dar numai Izrael e pământ, solid organizat, cu toate bună-tățile, pe când restul omenirii este numai o nebuloasă neorganizată ce abia are a fi organizată.

Vă rugăm să vă obițuiți a reține cât puteți mai vie această mărturisire și să cugetați mereu asupra-i.

«Acum ne puteți întreba de ce conul «care este centrul și unitatea întregii geometrii» este forma armoniei sociale?

«Amintiți-vă de vorba lui Platon «Dumnezeu pururea face «geometrie» și de inscripția dela poarta școalei lui: «Nimeni «nu intră aici, dacă nu știe geometria» și citiți apoi și Re-«publica lui celebră. Amintiți-vă că Dante geometrul, în Di-«vina Commedia, închipue infernul de forma conică a unui abis, «o prăpastie scobită de Lucifer, un con răsturnat cu baza, gura «la suprafața pământului îndreptându-se spre un punct antipodal: «Ierusalimul. Dante coboară prin el, prin perduta ginte, ca pe o «spirală, formând diferite cercuri. Purgatoriul îl închipue ca un «con, un munte format din pământul scos dela scobirea infernului «și împins în afară spre emisferul austral, în sânul mării sudice, «formând un munte izolat. La vârful muntelui e paradisul pământesc, înconjurat de fluviul Léthé și în centrul căruia se «ridică știința binelui și al răului. Deasupra acestui raiu, în lumina «eterată este Paradisul ceresc, compus din 9 sfere a căror centru «e pământul și cari se învârtesc. Dincolo de aceste 9 sfere și «acoperindu-le pe toate este empyreul, locuința supremă a lui «Dumnezeu, înconjurat de curtea sa serafică, strălucind de o can-«doare orbitoare.

«Luați un compas și desemnați un cerc: vedeți cum o ramură, «axa, se sprijină cu capătul de jos pe un punct care e centrul «cercului, capătul de sus dela vârful compasului e învârtit de «mâna voastră așa în cât axa aceasta se învârtește pe loc dejur-«împrejur pe măsură ce ramura a doua mobilă trage linia cir-«cumferenței. Dar n'ați descris numai cercul dela bază, ci în aer,

«ați descris o suprafață de revoluție ce se chiamă con. E o pildă
 «banală, nu e așa? Dar ea închipuiți-vă că cercul de jos, baza
 «conului, ar fi talpa țarei, și pe diferitele înălțimi ale celor două
 «ramuri ale compasului, dela capătul de jos până la cel de sus,
 «ar fi sprijinite diferitele trepte ale unei scări neîntrerupte în
 «spirală, cari să figureze diferitele clase sociale ierarhice, iar la
 «vârf șeful suprem. Puteți tăgădui că în mișcarea de rotație a unui
 «asemenea compas nu figurează mișcarea politică a omenirii, dacă
 «fiecare ins ar urca treptele sociale și ar ocupa locul, ce i se
 «cuvine, prin merit real?

«Iată pentru ce simbolul francmasonilor cuprinde și compasul.
 «Francmasonii sunt zidarii templului viu după un plan ce li se
 «dă să înfăptuiască, plan alcătuit de arhitecți, ce nu le este
 «îngăduit nici să-i vază, nici să le știe numele, plan ce cu străș-
 «nicia cea mai mare — pedeapsa cu moartea — li se interzice
 «de a-l da pe față.

«Axa nestrămutată a acestui enorm compas o reprezintă Israel.

«Există o figură plină de mistere și admirabilă în proprietățile
 «sale, fiigură care este centrul și unitatea întregii geometrii, căci
 «ea dă origina tuturor marilor și importantelor figuri geometrice,
 «și ea le cuprinde pe toate în ea însăși; această figură e conul.
 «Dați-i o bază, și profilul ei ne dă triunghiul: găsim punctul
 «la vârful său, linia în laturile sale; tăiați-l orizontal, el ne va
 «arăta cercul; tăiați-l oblic vom vedea elipsa; tăiați-l paralel cu
 «una din laturile sale, va fi parabola; tăiați-l vertical, va a-
 «părea iperbola cu proprietățile ei stranii. În fine conul trun-
 «chiat ne oferă încă în trapez, un tip al cadrilaterelor; cu chipul
 «acesta posedăm toate figurile și toate numerele fundamentale.
 «Deci conul este un simbol izbitor al naturei divine, considerată
 «în unitatea sa, unitate fecundă, din care ese, ca dintr'un izvor
 «nesecat, ființa cu toate proprietățile ei».

«Notați bine că conul e figura *naturei* divine, adică a creației
 «divine, poporul ales.

«Doriți să vedeți care este figura perfectă a ființei? *Schuré*
 «v'a spus că este cea sferică a pământului. Mai vreți? Iată:
 «Unitatea și expansiunea primului principiu al ființei, găsește
 «un simbolism perfect în *punct* și dezvoltările lui, *cercul și sfera*».
 Iată cum Dumnezeu face geometrie.

«Iată, vedeți acum ce va să zică a cugeta și a face religie și
 politică universală prin matematică și încă ce matematică! Nu-i

«vorba aci de matematica oficială, publică din Universitățile «Statelor, ci de matematica înaltă transcendențială *cabalistică*, care «nu numai crede în existența punctului matematic, a unității și «a infinitului fără să le poată concepe ori defini, ci *știe absolut* «perfect ce este în realitate punctul, unitatea, infinitul.

«Luați vârful conului, care este un punct, și lăsați-l să por-
«nească, el va deveni totdeauna cerc». Ce este acest punct dacă
«nu idealul monoteismului lui Moise ?

«Dar să vedeți acum iperbola, ce nostimă și stranie apare.
«Ecuția iperboli conține două valori, una pozitivă și alta ne-
«gativă, exprimând două curbe cari sînt prin urmare în sens
«opus, căci în geometrie ceea ce este în sens invers e considerat
«ca relativ negativ și pozitiv ; dar fiindcă iperbola e o secțiune
«conică, trebuie ca ramura sa negativă să aibă un con de tăiat
«în acelaș sens ca și dînsa deci, în sensul negativ.

«Dacă răzimăm vârful unui con pe o oglindă credem că vedem
«două conuri, dar numai unul singur este real.

«Să ne închipuim cu chipul acesta dublul con și atunci el ne
«va exprima un mare adevăr ; figurile geometrice în ansamblul
«lor și prin urmare conul care este, unitatea și suma, sînt expre-
«siunea inteligenței divine ; or, *acest dublu con exprimă de mi-
«nune ființa și neființa, pozitivul și negativul, îndoita gândire
«a lui Dumnezeu*».

Țineți bine minte că numai conul pozitiv este *real*, cel alt nu
există ci e virtual, imaginar «după chipul și asemănarea» celui real.

Tăind vertical acest dublu con obținem iperbola, o curbă foarte
stranie.

«Când vrem să calculăm iperbola raportându-o la un centru,
nu se găsește acest centru în curba însăși, ci în afară de ea,
într'un punct, *care are o legătură (relație) cu vârful conului*.
Această singură trăsătură ne arată un simbolism izbitor între
iperbolă și *creatura ce nu are centrul său în ea însăși*, ci în
D-zeu». Ce este vârful conului real de cât capetele luminate ale
ființei reale, în cari capete a celor 70 înțelepți este *conștiința
luminată*, asupra rostului și menirii pe pământ a poporului lui
Iehova, care se chiamă tot atât de exact poporul lui Israel ?

Și care alta este creatura *neființă*, făcută după chipul și ase-
mănarea lui D-zeu, (a unicului D-zeu adevărat, care e D-zeul lui
Abraam, Isaac și Iacob), dacă nu toți neevreii, *neființa*, adică
nebuloasa lui E. Schurè ? Conul negativ în special sînt franc-

masonii o organizație «după chipul și asemănarea» conului pozitiv, ce nu-și cunosc superiorii sau mai precis șeful lor suprem cabalist (după cum arată St. Yves d'Alveydre), dela care primesc ordinele și căruia i se supun necondiționat, adică nu au centrul, vârful conului, în organizația lor proprie, ci în afară de ea lor, în legătură însă sau în relație cu vârful conului real. Negreșit că da!

Imaginea Infernului, purgatoriului și Paradisului din Divina Commedia lui Dante, vedeți acum ce rost are.

De altfel analogiile naturale sînt exacte peste tot pînă în cele mai mici amănunțimi. Undele apei izbite cu o piatră, nu sînt alternative de dealuri și vâlcele, adică pozitive, ascendente suitoare, și negative, descendente, fundurile vâlcelor ?

Și în secțiune muntșorul valului de apă nu e conic, sau curbă iperbolică ? În fiziologie, grafica contracțiunii mușchulare nu e identică cu ondulația apei ? Vibrațiile muzicale ale aerului înregistrate, nu au aceeași formă ? Oscilațiile electrice sau ale ori cărei alte energii, nu au una și aceeași formă ?

Netăgăduit că da.

Dacă am insistat atît de mult, poate prea mult, cu principiile științifice universale, țintind să facem să reiasă puțința aplicațiunii matematicelor în arta de guvernare sau păstorire a omenirii, și, nu numai puțința, ci necesitatea absolută a științei ce este a se chema politica matematică, am făcut-o pentru ca să nu credeți că temeliile, pe cari ne sprijinim afirmațiile noastre, ce vor urma pot fi șubrede, așa în cît nu pot rezista criticei, obiective sănătoase ori cît de viguroase și ori cît de înverșunate ar fi, și din ori ce parte ar porni.

Încă o constatare și isprăvim. Am arătat și puteți verifica faptul ori cînd, cu un ceasornic, că inima omului sănătos bate de 72 ori pe minut (sau șasezeci de ori pe minut după sistemul duodecimal). Știți durata vieții omului ? *David* profetul spune că-i de 70 de ani, sau de 7 ori 10. Iar *Moisi* a instituit după sfatul lui *Iethro*, consiliul celor 70 virtuoși și înțelepți peste poporul evreu. Acest 70 o fi în sistemul decimal ori duodecimal. Mai de grabă admitem că numerele din Biblie sînt în funcție de ciclu duo decimal.

Să consemnăm pe scurt rezultatele la cari am ajuns pînă aci :

1. Analogia între toate vibrațiile sau mișcările tipice naturale : muzicale, optice, astronomice, fiziologice și mintale, este una și aceeași, perfectă.

2. Ordinea ciclică perfectă e una și aceeași, peste tot în natură.

3. Sistemul actual zecimal în aritmetică, nu e natural, fiind o serie incompletă ce nu corespunde cu seria ciclică duodecimală din geometrie, singura naturală, reală.

4. Matematica adică aritmetica, geometria și muzica împreună este ordinea în mintea omenească. Și mintea acordată prin matematică cu natura, este pentru omenească ceea ce este soarele pentru planetele lui.

5. Omul față de societate trebuie să fie analog cu pământul față de soare.

6. Conștiința instinctivă din sufletul omului, aspirația spre o fericire, o dreptate absolută, e o scîntee divină, baza religiei; e un fenomen real, de orientare firească ce nu poate fi explicat, studiat de știința experimentală modernă.

7. Cu studiul acestei conștiințe instinctive se ocupă știința Ocultă prin Matematica cabalistică sau transcendentală a proporțiilor și calităților. Misterul conștiinței instinctive întunecate devine cu chipul acesta adevărul strălucitor al conștiinței luminate a binelui, a vieții eterne.

8. Individul e o ființă organizată; societatea e și ea o ființă în felul ei. În individ: Corpul omului e ca formă o unitate perfectă, compusă din toate celulele, țesăturile, organele anatomice în anumită proporție; iar conștiința Eului, ca mișcare, este o unitate compusă așezarea din concertul tuturor funcțiilor fiziologice.

În societate: I. armata e o unitate «o turmă, un păstor» fiind o unire în faptă, o forță organizată, disciplinată.

II. Comunitatea catolică e «o turmă, un păstor» o unire în suflă, în simțire idealistă.

III. Comunitatea mahomedană, «o turmă, un păstor» o unire disciplinată în simțire idealistă și în faptă, forță armată.

IV. Comunitatea mozaică «o turmă, un păstor», o unire perfectă, în cuget, în simțire și în acțiune (—militară—) economică.

9. Religia universală, conștiința luminată—ființa eternă,—este, a fost și va fi aceea a poporului ales a lui Israel, organizat prin legea lui Moise.

Principiul ei fundamental este iubirea, de care vorbește apostolul Pavel, Platon, Dante, Boccaccio etc. în mod simbolist.

10. Prin iubire și alte două principii — misterele secrete ale «Tatălui A-tot-Țiitor» «și ale Sfântului Duh» «de viață dătător» unite, ca în triumf, în treimea de o ființă și nedespărțită «se

zidește templul viu al Armoniei Sociale (Impărăția raiului, a lui Dumnezeu) tot atât de sigur, după cum cu un triumphiu învârtit de jur împrejur se obține figura de revoluție *conul*, care simbolizează ființa poporului ales, «natura divină».

11 „Israel (israeliții) gravitează împrejurul lui Moise tot atât de sigur, tot atât de fatal precum pământul se învârtește împrejurul soarelui“. Soarele e simbolul legii lui Moise, pământul e simbolul izraeliților. Misiunea lui Israel este «religia universală a omenirii» sau «unificarea omenirii subț unul și acelaș D-zeu și subț una și aceeași lege». O turmă, un păstor. De aci încolo omenirea «se va învârti împrejurul acestei idei centrale ca o *nebuloasă* împrejurul soarelui, ce o organizează». Omenirea deci se simbolizează sau seamănă cu o nebuloasă, ce se învârtește împrejurul soarelui de mai sus.

Pământul-simbolic este o realitate, o *ființă*. Nebuloasa nu este încă o atare realitate, e o *neființă*. Planeta e pozitivă, organizată, nebuloasa e neorganizată, deci negativă.

Temelia reală a primei este solidaritatea, iubirea; la cealaltă lipsește.

12. «Dacă răzimăm vârful unui con pe o oglindă *credem* că vedem două conuri, dar numai unul singur este real». Conul real simbolizează ființa reală pozitivă, cel din oglindă, imaginar, neființa, sau ființa negativă.

Ce de griji, ce necazuri, câte suferințe, câte nevoi toate, pe capul omului! Muncești din greu și n'ai parte de mulțumire; pâinea ți-e amară. Dai ochi cu semenii, vorbești, dai să te'nțelegi, ori ce ai face, de geaba! lumea e rea, haină. Te-apuci de vr'o treabă, să vinzi ori să cumperi ceva, par'că-i un făcut, negustorul nu se lasă, până nu te'nșală. De se'ntâmplă să ai vr'o daraveră la stăpânire — și cine nu are? — vai de lume ce pățești. Dai, să scapi... Ori încotro te-ai suci, ori cum te-ai învârti, ese rău, și rău, de nu se mai poate; în cât dacă ai sta să te gândești, te miri cum mai trăești. Par-că-ți vine nici să n'auzi, nici să nu vezi. Din fașe până'n giulgiu nu-i chip să-ți potolești o clipă sufletul însetat după dreptate. Nădejdea toată ți-o pui în Cel de Sus. Pe toți îi lași în plata Domnului, dacă vrei să fii împăcat cu cugetul. Viața e grea, viața e luptă grea și de voe de nevoe, primești lovituri și dai, dacă poți; dar în urmă ce muștrare de cuget! Par'că ți-e dragă firea, par'c'ar fi raiul pe pământ și

te-mbie să iubești și mândrul soare și câmpul cu florile, și crângul cu privighetorile și hora cu mândrețele, dar vorba lui *Eminescu*, nu-i nici un colț de iubit pe lume, unde's «multe dureri, puține plăceri». In loc de dragoste, dușmănie și vrajbă, pizmă și răutate și câte negre păcate toate ! Ce viclesug, câtă blândețe prefăcută între oameni ! Cu vorba te unge cu miere, cu gândul picură fiere.

Vai de noi, câți sîntem în această vale a plîngerei !

Te poți împotrivi la atâtea rele ? Nu.

Să fie oare răul acesta fără leac ?

Unde e acel balsam răcoritor ? Unde ambrozia, elixirul vieții ?

Există fericire pe pământ ? Da, negreșit că da.

Ca să știi leacul răului, trebuie să-l cunoști mai întâi, să vezi ce este, de unde vine, ce rost are, cu alte cuvinte să-i afli obîrșia, ca să știi cum să-i dai de leac.

Dacă nu-i te poți pune împotrivă, dar măcar să știi, să-l ocolești, să știi să-l împuținezi și tot ai face bună ispravă. *Virgil* spune «fericit cel ce a putut să cunoască cauzele».

Dacă fericirea se capătă cu acest preț atunci să căutăm a ne urca din treaptă'n treaptă, din efect în efect, la cauze.

Ne apucărăm de lucruri mari cum vedeți ; dar mintea neas-tîmpărată cum e, nu se lasă pînă nu dă de căpătîiu la o ghicitoare, la o enigmă, ce stă pusă pe capul omenirei de veacuri.

Dacă ne veți întreba, de ce ne băgăm în lucruri de astea, vă vom răspunde, că ne privește de-aproape ca oameni ce sîntem cum privește pe tot omul, și vorba ăluia, nimic din ce privește pe om, nu socotim străin de noi.

Pe pământul românilor liberi, ce se chiamă România, sînt vre-o șapte milioane și jumătate de locuitori, dintre cari vre-o trei sute de mii evrei. Români sînt creștini. Evreii de altă lege, de altă rasă. Români cei mai mulți sînt țărani, muncitori ; restul albăstrime, cîrciumari, funcționari, cărturari ori scriitori, ofițeri, doctori, advocați, dascăli și preoți, meșteșugari, precupeți și de la un timp încoace au început să fie și negustori noi, căci de vechii negustori dinnainte vreme nu vorbim, și, prea puțini bancheri.

Cei mulți, talpa țarei, aleg deputați la colegiul III ; albătrimea la colegiul II. Mai sînt apoi boerii și ciocoi, proprietari mari și mici în colegiul I.

Evreii, ca peste tot pământul, sînt negustori, industriași, aren-

dași, bancheri, gazetari, librari, antiquari, iar ceilalți muncitori, meșteșugari, samsari, antreprenori de localuri publice și de petreceri, ca : oteluri, teatre, cinematografe, și monopolizatorii comerțului internațional cu carne vie etc. Comerțul de cereale a încăput pe mîna evreilor ; comerțul cu vinuri tot așa ; multe moșii, multe păduri, multe terenuri petrolifere tot așa. Tot comerțul cu manufactură, cu mărfuri aduse din străinătate este în mîna lor. Toată piața financiară nu numai din Țară dar din lumea întregă e în mîna lor.

«Nu poți să mai faci negoț, dacă nu te lasă evreii, zicea un biet negustor român ; dacă ar vrea evreii, n'ar mai fi nici un negustor român ori de alt neam ; dar ar fi prea bătător la ochi și sînt ei destul de deștepți, ca să facă una ca asta».

Numai românii sînt cetățeni cu drepturi politice în România, între cari socotim și mulți evrei încetățeniți individual. Restul evreilor nu au drepturi politice și de aceea le cer stăruitor.

Sărăcimea evreilor nu e în mizerie ca țaranii și sărăcimea românilor dela tîrguri. Țaranii români stau mai rău ca vitele lor, nu se îngrijesc de ei și de ai lor nici cît îngrijesc de vitele lor. Sărăcimea dela orașe zace într'o mizerie de nespus și se prăpădește de oftică și de toate boalele, cine să-i vie în ajutor ? și-i trebuie într'una, că mila și pomana, ce i se dă, cînd și cînd, la zile mari, dela Biserică, primărie, ministere, eforie etc., n'a-junge. Pe cînd sărăcimei evreești, îi poartă de grije într'una sinagoga și din fondurile comunității evreești e ajutată, nu glumă ; e ajutată și cu bani, dar și altfel : i se găsește de lucru.

Cum că este așa, cum că evreii stau mai bine de cît românii în Țară, o dovedește faptul de netăgăduit, că, în comparație cu românii, evreii se înmulțesc pe capete și regulat, nasc mai mulți copii și mor mult mai puțini ca românii și ca ori care alt neam de pe suprafața pămîntului ; în privința aceasta nu-i întrec nimeni pe evrei.

Numărătoarea evreilor nici odată nu poate fi dreaptă, căci ei știu cum să se ascundă la recensămînt ; știu să fugă în altă țară, la un caz fac ce fac în sfîrșit, așa ca să nu se știe numărul lor exact ; în Țară unii spun că sînt 300.000 evrei, alții că sînt peste 500.000 ; fapt e însă că evreii mișună în Țară peste tot ca șobolanii. Intre evrei și români se duce o luptă economică fără răgaz și fără cruțare. Dacă românii într'una pierd și dau înapoi ca racul și evreii merg din ce în ce mai bine, vă întrebăm : cari sînt mai tari ? românii ori evreii ?

Ca la orice luptă, urma alege. Dacă neamul evreesc crește și se înmulțește într'una, și în suflete și în averi, iar neamul românesc nu crește pe aceeași măsură sau proporție, atunci izbânda din urmă va fi a evreilor. Aci e una din cumpenele luptei între două rase.

Românii, ca și toți neevreii de pe pământ, duc un traiu amar, din ce în ce mai scump, plin de griji, nesigur, așa în cât dacă nu i se ajunge românului pentru el singur, omul se gîndește, că, dacă se căsătorește, traiul i se va îngreuna și mai mult, așa în cât la orașe tînărul când e să se însoare, între 20—25 ani, nu se însoară pînă nu-și asigură, gîndește el, un traiu ca lumea, un venit, cu care să poată face față greutăților căsniciei; dar pînă la așa ceva timpul trece și flăcăul se pomenește trecut de 30—35 ani, cînd îl însoară alții; și însurat mai mult de interes decît din dragoste și potriveală, are groază de copii că n'are cu ce să-i crească. Pe cînd evreul se însoară de mic și ori câți copii ar avea el, nu cobește a sărăcie, ci a bucurie: «înc'o burtă, înc'o turtă», căci știe, «că ai săi nu-l lasă», ci-i poartă și lui de grije, că nu-i singur, ci face parte strîns unit cu toți cei de neamul său evreesc de pretutindeni; pe cînd dinpotrivă, un român, ca și ori care alt neevreu, știe, că nu-i mai poartă nici un alt suflet pe lume de grije, că nu numai atît, dar el e ținut să ție piept cu toți și cu fiecare în parte, că «omul e lup pentru om».

Tot răul pentru român de aci pornește.

Tăria, binele evreilor, vine din iubirea, din solidaritatea lor reală și constantă; ei țin unii la alții, se ajută, se apără din răspuțeri în orice împrejurare și peste tot locul contra neevreilor. Pentru un Dreyfuss ați văzut cum au sărit toți evreii de pe pământ ca un singur om, într'un singur glas. Tot așa vedem că au făcut în cazul omorului ritual din Chiev cu Beilles unde întreg universul protestează punînd și pe neevrei de pretutindeni, prin francmasoni, socialiști etc., în serviciul lor. Prin aceste acte oare nu vedem destul de lămurit puterea și organizația lor universală?

Dar se va zice era pentru izbânda dreptăței.

Oare numai un evreu a fost năpăstuit pe lume? Nu sînt atâtea nedreptăți ce suferă neevreei?

Răul neevreilor, slăbiciunea, vine din ne iubire, din lipsă de solidaritate.

Dovadă: încercați să puneți intriga cea mai dibace între evrei; vă va fi cu neputință, să izbutiți în a învrăjbi pe evrei.

Puneți intriga și între români, în sînul ori cărei familii, ori cărei societăți, oricărei tovărășii, ori cărei prietenii și veți vedea cum veți învrăjbi relativ ușor pe români, și vă veți convinge că din toate solidaritățile române nu rezistă nici una; toate se mențin prin politeță, în dosul căreia se pitește lucrătura iubirei de sine sau egoizmului înverșunat: toți se pîndesc, toți se încaeră, se surpă unii pe alții, rîvnind care de care să se urce pe spinarea celor alți, ca să tragă toate foloasele și onorurile deșarte. El pentru sine să se ridice, de ceialți toți, puțin îi pasă.

Ceea ce se întîmplă într'o tovărășie ori societate cât de mică la români, ca și la toți neevreii, așa se întîmplă și în treburile stăpînirii.

La evrei nu-i așa. Ei bagă de seamă cum trăesc furnicile în furnicar și albinele în stup și cocorii cînd trec în stol peste Ocean ca un triumf, și trag învățăminte din toate cele, ei știu că nu toate albinele sînt bune de matcă, și nu toate muștele fac miere; ei știu, că nu toți sînt buni de cărmaci, buni păstori, că cei mai vrednici, cei mai destoinici, conduc bine turma și așa fac, îl aleg pe cel mai cu cap, pe cel mai de ispravă dintre dînșii și-l așează în frunte și ascultă toți de dînsul. Și le ese bine, minunat de bine. La ei cinstea nu-i deșertăciune ori fâlire, ci sarcină grea, și cere multă înțelepciune și prevedere. Guvernul sau ocîrmuirea la evrei stă în mîna nu a unuia singur, ci a 70 înțelepți, pe cari nu-i cunoaște și nici nu-i bănuiește nimeni, cine sînt și cum îi chiamă; destul că ceea ce găsesc ei cu cale, e perfect de bun, nu se poate mai bun în practică. Sfatul acestor 70 înțelepți, duce politica evreimii din toată lumea, și e un sfat secret, nevăzut.

Ceea ce află și ce știu toți evreii, împărtășesc la mai marii lor, și toate știrile vin la acel sfat nevăzut.

El judecă totul, el hotărăște totul pentru mișcarea evreilor de pretutindeni.

Sfatul acesta e cu totul altul de cît Rabinii și de cît consiliul de administrație al Alianței Israelite universale. Ceea ce sînt ei o spune *Dante* în *Paradisul* său și *Jacov* în *Tout Universel*.

Organizarea aceasta e de pe timpul lui Moise; e Arca Alianței ca coloana de foc ce-i conduce pe evrei noaptea și nuorul ce-i conduce ziua prin pustiul omenirii, care e nebuloasa neorganizată.

Cu organizarea aceasta nu e nici o minune, că tot pămîntul

cu toți oamenii neevrei cu tot, vor fi cucerți de evrei; minune ar fi fost dacă n'ar fi fost cu puțință așa ceva.

Și acum că v'am dezvăluit din capul locului obârșia răului, de care pățimesc neevreii și v'am explicat de unde izvorăște puterea de neînving și fericirea evreilor, să ne cereți amănunte ca să vă convingeți de-a binelea.

Vedeți, noi nu umblăm să ocolim adevărul, ci dimpotrivă, începem să spunem, că evreii ca *fință* se consideră numai pe dînșii, că sînt *oameni*, numai ei sînt adevărata omenire, demnă de acest nume, numai ei poporul ales. Incolo toți neevreii pentru dînșii sunt *nefință*, nepopor, ci numai o adunătură, o turmă de animale cu chip de om, cu vorbire de om, dar neavînd nimic inteligent, nimic înțeleptesc orînduit, nimic comun între dînșii, ci cu interese protivnice, stăpîniți de patimi animalice, ca fiarele sălbatice, ca barbari. Și ca să-i cucerească și să-i aibă ca animale domestice, evreii au început să-i îmblânzească, să-i civilizeze; dacă nu ar putea să le nimicească pornirile crude, cel puțin să-i învețe, ca să și le stăpânească, că «nu-i frumos», că «nu se cuvine», că «e rușine», că «să le fie frică de D-zeu», cu un cuvînt, le-a ticluit codul moralei publice.

În acelaș timp apărî îndemnul ospitalității, sub forma iubirei de oameni, în fond iubirea de *străini*, de aproapele, de care se folosiră, și aceasta, în numele omenirei luat în deșert, în numele îngăduirii de a se face negoț între om și om, negoț liber peste tot pămîntul. Acesta era scopul esențial. În acelaș timp, sub cuvînt că petrecerile la olaltă, înlesnesc apropierea și prietenia între oameni și deci civilizația, se îndemna lumea, în mod calculat la băuturi alcoolice, a căror efect asupra minții și corpului, îl cunoștea bine tata Noe cel bătrîn.

Așa dar prin îmbătare cu vorbe dulci, ori încîntare cu duhul blîndeței, și îmbătare cu spirtoase, barbarii se domesticeau și din păstori și vînători voinici, nebiruiți, se apucau de muncile cele mai grele ca: plugari, hamali (ca și vitele lor domestice) și meseriile cele mai brute și neremuneratoare; iar evreii își rezervau pentru dînșii, traficul și camăta, meșteșugurile ușoare, adică în mod sistematic, muncile cele mai ușoare cu corpul și cele mai subțiri cu creierul. La răs_pîntii, prin șesuri lîngă rîuri mari, prin golfuri la mare, cît mai la adăpost de furtuni, se așezau negustorii cu muncitorii lor și meșteșugarii și așa se clădiră târguri și orașe, *cetăți* întărite, păzite tot de ostașii vînjoși ai barbarilor,

cari începeau să se civilizeze, căci de! hotarele, viața, averea și cinstea (?) cetățenilor, trebuiau păzite.

Iată în sfârșit, Statul.

Așa a trecut omenirea din faza preistorică în cea istorică. Așa spune Vico în *Scienza nuova*. Cel mai tipic mod de înființare a Statului, este consemnat în Eneida inițiatului *Virgil*; Enea era încarnarea coloniilor celebre de fenicieni, adică, evrei din Troia. Enea a adus zeitățile lui din Troia, religia lui Jupiter, *Iudaeul*, (de pe muntele Ida, Iudeei) legislația fu dată de *Numa* inițiatul și din aluatul fenician din Troia, aliat cu cel Etrusc, tot Fenician, evreu frământat laolaltă cu făina locuitorilor sălbatici din Italia, s'a făcut pâinea romană!

Simbolul roman e lupoaica ce hrănește pe cei doi gemeni.

Trebue să vă dea de gândit totdeauna simbolurile sau emblemele de pe marca Statelor. Lupoaca nu o fi fiara sălbatică, care trăește din furt și pradă zugrumând oile pacinice din turmă? Da, personifică pe sălbaticii Italiei, domesticiți și puși să răpească prin războaie, teritorii și prăzi bogate. Legenda zice că lupoaica de curând fătăță dând de cei doi gemeni aruncați, ca altădată Moise pe rîu, i-a alăptat.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Nu cumva cei doi gemeni, vor fi simbolul gemenilor din zodii?

De ce nu? Dar ce să însemne așa ceva? E o enigmă.

Să cercetăm. Oare cu cât un neevreu se civilizează, nu se dez-bărbătează, nu se rafinează, nu se efemeiază?

Toate civilizațiile o dovedesc. Civilizația și corupția sînt nedespărțite una de alta și stau în raport direct. Imblînzirea neevreilor, domesticirea lor, pricinuește pierderea bărbăției firești, coruperea, adică a minței, a sufletului, a caracterului și a voinței virile mai ales, așa în cât seamănă cu taurii ajunși boi la jug ca și vacile. *Eminescu* le zice *fameni*, el care era un Dac neîmblînzit, un zimbru al Moldovei, deși cult.

Cum, ne-cum, noi constatăm faptele constante și liniile permanente în istoria popoarelor. Așa dar pătura subțire, patricienii, mai ales aceia de pe timpul lui Neron, se pot simboliza prin o femeie adorată, Afrodita, (născută din spuma mării, dacă marea e simbolul masei poporului neevreu, după profetul Daniel). Să o numim pe această Venus, romană, cu un nume cam apropiat, lucru ciudat, *Remus*; pe celalt gemene, Romulus; și am avea, după matură chibzuință, atât pe *Castor* și *Pollux* (gemenii zodiacului), atât pe monstrul compus din Hermes cu Afrodita uniți,

ca doi gemeni, constituind un Hermafrodit, cât și pe primul om Adam, creat *bărbat și femeie*, adică de ambe sexe. Despre Hermes, zeul hoților și negustorilor, el este prototipul evreilor cu doctrina lor ermetică, ocultă și cu îndeletnicirea lor favorită.

St. Yves d'Alveydre în *Mission des Juifs* dezvelește identitatea.

1° dintre *Ram*, inițiatorul simbolic al Brahmanizmului Indian din *Ramayana*; 2° dintre Ab-ram (Noul Ram, Abraham=Brahma) și 3° Romulus sau *Ram* cel mic, fondatorul Romei. E prețioasă documentare, căci și pe altă cale vedeți că se ajunge cum am arătat, la aceeași concluzie; se străvede bine iar că Hi-Ram arhitectul fenicianilor (evreii comercianți) care a zidit templul lui Solomon, nu este de cât He-rmu, zeul Mercur, sau *acelaș Romul* divinizat cu numele Quirin.

Legenda spune că Remus (Venus care favoriza pe Enea la cucerirea Latiumului), nesocotind, înfrângând alianța cu Hermes, sau legea lui Romulus, acesta l-a suprimat și a rămas singur stăpân. Cu drept cuvânt deci Enea personifică fermentul evreu în plămădirea Imperiului Roman. «Enea, spune *Gibbon*, conține într'însul germele tuturor descendenților săi» inițiați, ca francmasonii de azi, acei bărbați romani plini de virtute, de aceia *virtus romana* definită de *Virgil* în cuvinte lapidare:

«Excudent alii spirantia mollius aera,
Credo equidem; vivos ducent de marmore vultus;
Orabunt causas melius, colique meatus.
Describent radio, et surgentia sidera dicent:
Tu regere imperio populos, Romane, memento;
Hae tibi erunt artes, pacisque imponere morem;
Parcere subjectos, et debellare superbos».

Tu, Romane, aduți aminte, ai de supus popoarele sub imperii; acestea vor fi artele tale: arta de a impune moravuri celor pacinici, arta de a cruța pe supuși, arta de a domoli pe superbi.

Altora triumfurile artei, minunile statuarei, elocvenței și chiar a științei cerurilor: vouă, Romani, arta de a guverna popoare, arta de a ști să dictați pacea sau războiul, de a ierta pe învinși și de a înjosi pe superbi: vouă (vi s'a dat) să fiți națiunea *pozitivă* și politică prin excelență, poporul — rege».

Iată adevărul istoric, iată seminția menită să cârmuiască lumea. Iată ce înțelege și *Dante* în *De Monarchia*, după *Virgil*; și iată ce proclamă astăzi pe față fără înconjur *Eduard Schuré* în *Les grands Initiés*, etc.

Trebue să aveți curajul de privit adevărul drept în față, cel puțin de data asta unică pentru că prea îndelung ați fost adormiți și legănați cu vorbe dulci și basme.

Pricepeți acum rostul «Romei eterne»? Al «Romei, intangibile», a lui Luzzatti, a lui Nathan?

Dacă vedeți lămurit simbolică lupoaică, adică cuceririle romane, imperiul roman și întreg dreptul roman, atunci veți vedea temeliile societății civile moderne, răzimate pe acest faimos drept roman. Dacă nu vedeți aceste lucruri lămurit, nu vă puteți da seama de cât de aparență, nu de cauze, adică de comedia și tragedia, ce se desfășură pe scena istorică a lumii, fără să fiți în stare să știți, nefericiților, pe maestrul autori și regisori, ce compun și conduc itele acestor drame, și fără să puteți fi fericiții, cari să vă urcați cu gândul la cauzele adevărate, atât de ascunse, încât omenirea a fost năucită veacuri întregi, spunându-se că acestea erau isprăvile Fortunei, Providenței, etc.

Am văzut ce însemnează întemeierea unui Stat, luînd ca pildă statul model: statul roman. Să mai reținem din Eneida lui Virgil cuvintele lui Jupiter Idaeul: «nu e permis ca Ausonienii (băștinașii Italiei), să se unească prin alianță cu Teucrui (Troienii, evrei). Acesta e și înțelesul poruncei lui Moise ca să nu aibă alți d-zei afară de Iehova, nici să se închine lor etc. Acesta e și înțelesul adînc din cărțile oculte că niciodată un animal (neevreu), nu se va face om (adică evreu).

Evreii, se ivesc pe nesimțite în mijlocul unui popor barbar, azi unul, mâine altul, tiptil, nu după mult și altul, și apoi alții, la nesfârșit (ca corbii ce zboară din arca lui Noe), îndeletnicindu-se cu negoțul. Intre acești imigranți, străini pripășiți, mosafiri nepofțiți, evrei, și între barbarii neevrei băstinași, cel dintâi lucru trebuincios este ca neevreii să-i sufere, să-i îngăduie pe evrei. Toleranța religioasă, ospitalitatea! Citiți în privința aceasta pe *Vico* despre «Una scienza nuova» și vă veți convinge.

Pe aceste împrejurări insidioase, ca începutul unei boale mopolitoare, și pe ceea ce urmează, civilizația, se sprijină evreii când se fălesc, că în toate țările ei au adus și aduc facla civilizației, ei torțianarii aduc lumina (?) adică învățătura, ei au dezvoltat și dezvoltă comerțul și toate bogățiile teritoriului.

Da, de sigur; dar, este un dar: evreii nu sînt proști să divulge secretele organizației lor proprii și să le dea aceluia popor

neevreu, în sînul căruia se strecoară, se viră și-l cuceresc ei le păstrează pentru dinșii, dar ca negustori pipăe bine sufletul aceluia popor și-i ticluiesc o constituție politică și religioasă după chipul și asemănarea sufletului băștinașilor, dar adăogînd și virusul corupției, ambele rase duc un fel de trai împreună, adică rasa evree, cucerind și ducînd la peire pe rasa neevree, adică creiază Statul, (european, american etc.) ermafrodit.

Ce alege urma?

Pe cine vrea să-l piardă Jupiter Idaeul sau Iudeul, îi ia mințile.

Cum așa veți zice? Tocmai prin acei ambițioși din sînul poarelor neevree, cari ca și Faust a lui Goethe, fac tîrg cu Mefisto, și devin coade de topor, adică prin francmasoni. Enea nu vine numai cu Jupiter din muntele Ida ci și cu mama Cybella, mama zeilor, adică Cabala.

Astăzi se spune verde că regimul monarhist din Franța, al nobilimei și al clerului, cu privilegiu cu tot, a fost răsturnat de francmasoni, *stîrpind astfel elita națiunii franceze*, spre a-i confisca averile în timpul numit «Marea revoluție franceză» și proclamându-se „**Drepturile Omului**”; notați bine, ale omului, cu O mare, nu ale Ne-omului, neevreilor. Drepturile omului, libertate, egalitate fraternitate (de care aveau trebuință), au fost impuse, ori adoptate în toate părțile. Supt acest regim numit *democratic, constituțional, al îndrăgirii de străini cu de a sila*, trăim și noi românii azi.

Cu sila ni s'a impus la Berlin acordarea drepturilor la evrei, de care s'a condiționat recunoașterea independenței. Generația de la 1848 și 1866 de conspiratori democrați, a fost și ea, adică din francmasoni. Adevărul curat, istoric este acesta.

Dar veți zice că dacă e așa, francmasonii sînt oameni de bine.

Așa ar fi. Dinșii, nenorociții, se străduiesc să iasă lucrurile din ce în ce mai bine, căci își închipue că lucrează pentru binele și fericirea poporului, dar sînt nenorociți căci niciodată nu pot fi acei fericiți cari pot să cunoască cauzele, și așa, la urma urmei, se miră și ei că ese prost, pentru neamul lor propriu din care s'au născut; cît despre binele pentru care muncesc din greu, îl gustă numai evreii, sub al căror *ordine* lucrează fracmasonii, iar ei se aleg cu fărămiturile ce cad dela masa evreilor.

Toată paserea pe limba ei piere, și francmasonii prin defectul lor funest: *ambitiția nemărginită*.

Fiecare român năzuește să ajungă cît de sus, să se cocolzeze sus de tot.

Înainte de fanarioți, toți boierii rîvneau să ajungă Domni; ce de intrigi, ce de crime, ce frămîntări, ce întovărășiri cu dușmanii țării și apoi iureș în țară în capul oștirea vecinilor!

Dela Constituție încoace, care român, care se respectă, nu rîvnește să ajungă ministru? Iată acești ambițioși, aceste «inteligente revoltate» cum sînt definiți francmasonii, sînt pescuiți de evrei și se bagă la ei slugi, ca să ajungă miniștri, șefi de partid! Încă una din bunătățile regimului constituțional: Partidele.

Cînd spunem că intriga e cea mai minunată armă a evreilor contra neevreilor, înțelegem tocmai asmuțirea băștinașilor unii contra altora: a țaranilor contra moșierilor români, a clasei muncitorilor sau a sărăcimei contra burgheziei naționale românești, a unui partid politic contra altuia, întreținînd o frămîntare și o zbuciumare neconținută și ne mai pomenită.

Focul uneltirilor este atît de dibaciu mînuit, în cît lucru ciudat, evreii rămân totdeauna teferi; chiar în timpul răscoalelor, a războaielor civile cele mai sângeroase, evreii rămân neatînși, nu pășesc nimic: ei sînt tocmai paserea *fenix*, adică fenicianli, ce iese neatinsă, nemuritoare, din focul și prăpădul, din cataclizmele sociale, ce le-au provocat. De neevrei se alege praf și cenușe; pasărea *fenix* ese nemuritoare.

Tot nu vă vine să credeți.

Nu să credeți vă cerem, destul ați crezut orbește! trebuie să vă treziți odată, să cercetați și să vă convingeți de rostul fiecărei legende și mitologii cît de vechi și cît de noi; ele ascund adevărurile politice cele mai prețioase ale omenirii.

Să numărăm aci faptele și legăturile dintre evrei și neevrei: 1°. Evreii sînt organizați conștient și au de scop să stăpînească toată omenirea neevree, economicește și intelectualicește (o turmă, un păstor; toată omenirea sub legea lui Moise). Neevreei nu sînt organizați, sînt deci inconștienți, ca o nebuloasă, și ca atari nu pot avea, nu pot visa un asemenea scop.

2°. Între evreii, ce încep să lucreze pentru popul de mai sus, într'un teritoriu locuit de neevrei — ceea ce ei zic că încep să-l civilizeze — și între băștinașii neevrei — trăsătura de unire o face

«inteligențele revoltate» sau ambițioșii fără scrupule ai neevreilor, din care se recrutează francmasonii, unelte politice oarbe ale scopului evreilor. Ei sînt simbolizați prin zodia peștilor, delfinilor. Acești pești sînt pescuiți din mare, (neevrei) de pescari evrei.

3°. Agitația politică și socială, adică luptele dintre taberele politice și luptele dintre clase, sînt îndemnate, întreținute, încurajate și întehite de evrei, pentru ca să împedecă cu ori ce preț, înfăptuirea împăcării firești și unității naționale a tuturor cetățenilor și claselor din Stat, cu atît mai viu simțită cu cît se luminează mintea, să împedecă solidaritatea neevreilor, uneltiri—cari duc la distrugerea ori cărei rezistențe din calea evreilor întru cucerirea neevreilor—uneltiri, cari provoacă prăbușirea Statului, peirea aceluia neam prin fiii săi proprii, cari se fac calăi materiali. Ei nu-s vinovați, ci autorii morali, evreii.

Ce rol au fracmasonii în Statele de azi? Ei sînt sprijiniți în ambiția lor de către evrei pe toate căile—după ce au fost inițiați și legați bine de mâini și de picioare de cabaliștii evrei sau direcții lor agenți.

Așa bunăoară fracmasonii sînt puși în fruntea bucatelor, ei sînt demagogii cei mai desăvârșiți, ei vărâți în gheșefturi, în toate locurile de încredere ale Statului, ei divulgă evreilor și-i țin în curent cu toate secretele de Stat, așa în cît nimic nu se petrece în sferile conducătoare politice ale Statului, fără ca evreii să nu știe mai întăi; acestor coade de topor li se face reclama cea mai mare că sînt cei mai mari patrioți, ba chiar naționaliști! Reclama aceasta asurzitoare se face prin presa acaparată de evrei în toate țările; evreii își dau seama, că trebuie pusă stăpânire mai întăi pe mentalitatea unei populații neevree, căci atunci cea economică și cu posesiunea de fapt a teritorului, vine în urmă ușor și de la sine, în mod fatal.

Pe cine vrea să piarză Joe, mai întăi îi ia mințile, până 'ntrată în cît să crează că evreii se pot dezevreiza vr'odată și să devie, români!

Dar destul am afirmat lucruri atît de extraordinare.

Trebue să precizăm.

Guvernul pentru mulțime e socotit ca un bun păstor, ca un părinte ocrotitor al bunurilor neamului, adică al legii și moșiei strămoșești. În realitate, guvernul e al partidelor, nu al Țării.

Evreii nu pot, nu le convine nici odată, să aibă în față un singur partid, ci cel puțin două ca să-le poată specula pe rând, care dă mai mult: dacă unul nu prea să arată dispus să facă pe placul evreilor, atunci evreii încep prin presă o campanie infernală contra lui și sprijină din răspuțeri pe celalt partid advers, după ce fac târg cu el de avantajile ce le va da acesta evreilor, dacă va fi adus la putere.

Au evreii o influență atât de mare în politică ?

Să vedem și să ne dăm seama puțin de ce este astăzi, puterea politică, guvernele statelor moderne.

Pentru a învedera ce este guvernul constituțional, oricare ar fi el și din orice parte a pământului, vom lua ca pildă pe cel mai constituțional, prototipul tuturor celorlalte, anume guvernul englez, pe care caută să-l imiteze toate Statele din Europa.

«Acest guvernămînt, zice Fabre d'Olivet, nu este nici republican căci *poporul* este fără libertate, fără putere, fără considerație, fără glas în propriile lui afaceri; *poporul* e turbulent fără obiect (fără rost), servil fără trebuință, pradă unei mizerii din ce în ce mai cumplite, care, devorînd puțină virtute ce-i rămînea, îl face rînd pe rînd fațios (pornit spre răsmeriță) sau venal». Acest guvernămînt «nu-i nici monarhie» căci prezintă «un rege fără putere, fără autoritate, fără măreție, silit să urmeze chiar în interiorul palatului său, mișcarea ministerului său, subordonată ea însăși mișcării unui parlament compus din elementele cele mai eterogene, care, oscilînd mereu între teama de opinia publică și între atracțiunea favoarei, nu știe niciodată dacă mâine va vroi ceea ce a vroit în ajun».

«Guvernul rezidînd în totul în minister, s'ar crede că acest minister trebuie să fie înzestrat cu o putere fără măsură. Ei bine, nu !»

Primul ministru chiar dacă ar fi înzestrat cu cel mai mare geniu, nu poate rezista la o scădere (baisse) în fondurile publice pe care nu o prevăzuse. O bancrută întâmplată în cetate, zdruncină creditul său; operația cea mai importantă nu izbutește din cauza nedestoiniciei unui bancher. Obicinuit să cumpere pe oameni cu bani, să precupețească talentul și chiar virtutea, el se lasă să fie pătruns de un dispreț adînc față de omenire; și de oare ce nu vede nimic mare împrejurul său, nu face nici o sforțare ca să devină nici el însuși mare.

Trebue să recunoașteți că tabloul situației e zugrăvit de o mână de maestru.

«Totuși, urmează acelaș autor, unde se ascunde forța ce face să miște pe acest colos maritim? Această forță se ascunde în *creditul său*. Iată *resortul magic*, ce-l face să execute mișcări formidabile, de cari este uimită lumea întreagă.» Ce fel de credit este acesta și ce înțeles are acest cuvînt? «Numele de credit, care însemnează un lucru, în care ai *credință* sau în care îți pui *credința*, pe baza *mărturiei* altuia, exprimă perfect înțelesul, ce trebue să-i dai. Nu e vorba aci *numai* de facultatea ce poate avea un guvern de a face împrumuturi de sume mai mult ori mai puțin considerabile, *ci și de acel soi de siguranță, ce inspiră din cauza sprijinelor exterioare* (din afară de guvern) *și a resurselor, ce lumea vede că are, ori crede că vede că le are*. Creditul guvernului englez nu-i vine dela el însuși ci *il primește dela puterea comercială care este în afară de dînsul*. Un credit interior, cum este acela al unei monarhii constituționale, nu poate servi ca resort acestei monarhii, din cauză că lucrul mișcat și lucrul pe care acest lucru mișcat îl pune în mișcare, nu pot fi unul și acelaș. Trebue deci ca *creditul emporocratic să fie exterior, și să-i vină guvernului dela o Putere independentă* oare cum de dînsul, putere pe care el o sprijinește și de care este sprijinit».

Puterea comercială independentă, mondială, este în mod învederat, fără doar și poate numai cea evreească. De altfel astăzi se spune fățiș că englezii în mare parte sînt de origină evreiască.

Iată deci că guvernul Angliei, emporocratic, atîrnă direct (sau este în funcțiune), de comerciul evreilor. Drepturile *Omului* ne-o spune ritos.

Regimul politic contimporan este caracterizat prin faptul că puterea Statului este în mîna clasei burgheze, adică a comercianților și financiarilor evrei, cari la rîndul lor, sînt armata pe picior de războiu permanent a rasei evreești cu toate popoarele neevree.

Să urmăim cu citatul autor. «Acest resort fizic, care, în toate guvernămintele emporocratice, *ține locul principiilor intelectuale ce lipsesc în acele guvernăminte*, înlocuește acțiunea lor de bine, de rău».

Iată pentru ce guvernele neevreilor sînt la cherimul intereselor evreești, prin miniștrii neevreilor, oamenii de paie ai evreilor, ca

francmasoni; anume, pentru că nu au principiile intelectuale în arta de a governa. «Azi suprema înțelepciune, spune *Macedonski* în *Nebunul*, este aceea a unui bancher, care știe să câștige bani». Maeștrii neîntrecuți în bancherie sînt tot evreii; nu numai această înțelepciune este monopolul lor, nu numai că știu să-și însușească vițelul de aur, să ridice *altarul de aur*, ci au și principiile intelectuale, și știu că fericirea deplină cere și altar de aur și altarul *jertfei*.

«Resortul fizic este opera Voinței Omului și operează în aceste guverne făurite de mână de Om, acelaș efect cași resortul unui ceasornic asupra acestui soiu de cadran; el face să meargă toate roțițele și determină o mișcare *artificială*».

«Un nesocotit om politic care, văzînd cu admirație un guvernămînt mecanic, în care s'a ajuns să se înlocuiască pentru un timp acțiunea Providenței și să se constrîngă puterea Destinului, un atare om politic care v'ar propune să vă dispensați pentru totdeauna de aceste două puteri și să stabiliți pretutindeni un atare guvernămînt, n'ar fi întru nimic deosebit în limbajul lui, de limbajul unui orgolios mecanic, care v'ar spune că ceasornicul ce l'a construit dănsul și care vă arată exact timpul, vă poate dispensa de soare, că să măsurati timpul și să determinați întoarcerea anotimpurilor». De sigur, spune acelaș Fabre d'Olivet, ați ride și l-ați trimite la casa de nebuni.

Ce este Voința Omului, Providența și Destinul și ce înțelege prin ele Fabre d'Olivet, vom vedea mai jos. Mai întîi să rețineți faptul că oamenii politici neevrei, nu pot să prevadă niciodată ce timp va fi, urît sau frumos, furtună ori senin, pace sau război, etc. pe scena politică a lumii și nici nu-și dau seama de mersul treburilor politice, întocmai după cum ceasornicul nu poate arăta de cît ora, nu și anotimpul, și aceasta pentrucă nu se pot dispensa de soare, regulatorul timpului, de Providențe sau principiile intelectuale, regulatorul, lumina vieței politice, care însă, vai! le lipsește cu desăvârșire. De aceea sînt, devin unelte ale evreilor comercianți și bancheri, se mișcă în politică numai pentru a pune mîna pe *puterea*, pe care o rezumă în *buget*; de aci venalitatea, corupția, și în culisele politice, acel furnicar de zia-riști, bancheri, samsari, etc. evrei, ce forfotesc, roesc pe lângă miniștrii responsabili; iată de ce trebuie, este inexorabil să se tolereze asasinat, hoții, afaceri veroase, tîrgul conștiințelor, talentelor,

virtuților, etc. iată Sodoma și Gomora, iată de ce politica *demoralizează* pe om, cum spune *Sc. Sighele*.

Trăim în secolul materializmului, mercantilizmului, când totul e de vânzare la neevrei. «Materia fără viață, fără inteligență, nu are nici un sentiment despre ea însăși; materia nu-i de cât un lucru» zice *Lacuria*, în mod ocult, despre neevrei sau neființă, sau materie fără viață și fără inteligență, care, adică nu are *conștiința* de sine, luminată, ci o conștiință rudimentară, oarbă, pe care evreii tocmai, o cumpără cu bani, o violează, o dezvirginează, ca să demoralizeze pe omul francmason, pentru ca să fie ermafrodit, sau *neutru*, adică, nici de sexul sau națiunea lui proprie firească, nici de sexul sau rasa semită care se consideră pe sine virilă; neevreii fiind femei, de sex slab.

Cine nu vede de ce francmasonii trebuie să fie neutri sau ermafrodiți? De oare ce rostul lor este ca să fie intermediari, samsari, între națiunea lor proprie și evrei, stăpânii lor ascunși; ei trebuie numai decât să fie în public, pe scena politică, cu masca celor mai buni patrioți, naționaliști cei mai înfocați chiar de formă, dar în fond trebuie să fie devotați necondiționat evreilor și să joace numai rolul ce li-l dictează evreii. Coccoțați în capul bucatelor, cu bugetul pe mână, atunci în fapte, nu în făgădueli și vorbe dulci, pot fi văzuți în adevărata lor lumină.

Cât despre raporturile dintre francmasoni și evrei, iată cum scrie acelaș autor ocult: «Dacă două suprafețe egale și imense ar fi avut proprietatea de a produce lumina, atingându-se ca cele două căpătaie, lumina ce ar fi produs ar fi luminat în acelaș timp pe cele două suprafețe și pe ea însăși. Dar dacă unul din cele două corpuri, nu ar fi atins suprafața celui l'alt decât într'un punct luminos, lumina nu ar lumina decât punctul ce atinge și n'ar arăta nici marea suprafață ce ar rămâne în umbră, nici raportul acestei suprafețe cu punctul luminos».

Ce puteți alege din sensul obicinuit al vorbelor acestora ad-litteram?

Iată așa scriu ocultii. Să vedem acum înțelesul ascuns, singurul adevărat. Prin analogie și popoarele sînt corpuri suprafețe imense. Dacă nu numai de formă (formalitate legală) teoretică, ar fi egalitate între neevrei și evrei într'un Stat dat, ci și a avea, în fond, și aceste două rase s'ar fi apropiat perfect între ele așa în cât să producă lumina, adică conștiința luminată, organizația socială rezervată numai evreilor să fie divulgată și arătată și

neevreilor, prin inițiați francmasoni, cari sînt punctele de contact între evrei și neevrei, atunci conștiința luminată ar fi luminat și pe neevrei, și atunci, ce ar mai fi putut face evreii cu scopul lor de a cuceri omenirea întregă? De sigur, ar fi fost rău, nu se poate mai rău pentru ambiția aceasta grandioasă, absolută a lor. De aceea evreii neapărat trebue să nu lumineze pe nici un neevreu, să nu facă om — ca evreii — conștient; pe nici un neevreu, care, fiind inconștient, este ca și un animal.

De aceea, mai avantajos este ca neevreii să vie în contact numai cu un punct luminat, cu un singur ins al evreilor și anume cu cel mai capabil și dibaciu al neevreilor, pe care îl inițiază, adică îi dezvăluie numai o parte a artei și științei de a governa, adică, tocmai ceea ce se vede și la lumina zilei, o guvernare de care nu poate fi mulțumit nimenea.

Cu chipul acesta, marea suprafață a evreilor, a inițiatorului cabalist, rămâne în umbră și tot atât de tănuț este pentru francmason, raportul dintre conducătorii luminați ai evreilor și adevăratele scopuri ale evreimei și dintre cabalistul evreu, ce devine șeful suprem al francmasoneriei, simbolizată perfect prin conul negativ sau curba negativă a iperbolei, ce nu are centrul în interiorul ei, ci în afară și într'un punct, în legătură cu vârful conului real sau pozitiv.

Aceasta o spune și Virgil în Eneida :

«Sunt geminae Somni portae: quarum altera fertur

Cornea, qua veris facilis datur exitus umbris

Altera candenti perfecta nitens elephanto;

Sed falsa ad coelum mittunt insomnia Manes :

Adică două părți (puncte de atingere) are somnul (Visul; cugetarea); una e făcută de corn (con) și dă eșire ușoară *umbrelor adevărate* (conul real în care intră evreii adevărați, cari deși luminați, rămân în umbră); cealaltă, desăvârșită a elefantului (ierofantelui, fantele lui Elie profetul, care întrupează pe șeful suprem al inițiaților francmasoni) strălucitor de lumină... (elefantul se traduce literal prin dinții lui, turnul de fildeș, ivoriu al poeziilor, alt con). Manele (sufletele *morților*, demoralizaților francmasoni, morți pentru lumea lor reală, neamul din care fac parte, trecuți după înmormântare în coșciug la viața de apoi a francmasoneriei elefantului, care și el din evreu luminat se preface că nu e evreu, ca să ademenească pe neevrei), manele însă trimit false insomnia (cu-

getări politice mistificate, false) la cer (pe orizontul politic în vază, punând tocmai pe inițiații în fruntea popoarelor).

Iată ce cabală este politica în curs, la modă, pe scena istorică.

În legătură cu această chestiune a francmasonilor, iată și alte amănunte, date de *St. Yves d'Alveydre*: «Ori unde *umbra* combate *lumina*, acolo *moartea*, *putere cosmogonică a Tatălui*, este de față, deși nevăzută, activă deși ascunsă. Regină a înspăimântărilor, când *moartea* este să se abată asupra unei familii, *străbunii* se pun în mișcare, se emoționează cu mult înainte ca *moartea* să lovească; în timpul *somnului*, ei proiectează imagini profetice în creierul nervos al *femeilor*.»

Adică, evreii din umbră, combat lumina neevreilor, sau ajunge-rea la conștiința luminată, și atunci evreii, cari mănuesc fulgetele, ca Jupiter, sau Iehova pe muntele Sinai, adică arta de a răsturna stările sociale ajunse la apogeu (de bellare superbos), le pun în mișcare (știut fiindcă ciclopul lui vulcan din sânul etnei — națiunii neevree, sărăcimea, proletariatul incendiar — și produc *moartea* familiei, Statului adică). Iată cum revoluțiile — înspăimântările — a căror regină este evreimea din umbră, este o putere a lui Iehova evreesc, ce făurește lumea politică în istorie așa fel ticluită de străbunii Elohim (elefanți), în cât totdeauna să trunchieze conul neevreilor, să răstoarne turnurile Babel ce s'ar ridica prin unirea oamenilor până la cer.

Am spus ce este în sine civilizarea neevreilor, cum ia naștere Statul, ce este guvernul și pe mână cui este în realitate, ce este Constituția Drepturilor Omului și de ce civilizarea sau împlânzirea neevreilor, cu cât înaintează, cu atât înaintează și corupția. Am văzut că în politică lipsesc neevreilor principiile intelectuale adică; nu se cunosc de loc adevărurile științifice și înțelepte în arta de a governa popoare și cum în lipsa lor, suprema înțelepciune ce-i ține locul, este arta de a câștiga bani; adică întregul ideal al tuturor neevreilor, este *aurul*, izvor al corupției și venalității generale, căci aurul se găsește în mâna evreilor, cari sînt deci corupătorii neevreilor, mai ales ai elitei neevreilor, și astfel Statul e împins spre moarte, prăbușirea alcătuirilor sociale șubrede, ca inconștiente ce sînt; distrugerea e provocată de evrei. Dovadă, *St. Yves d'Alveydre* o spune: «Să avem îndrăzneala să o spunem: da, Tatăl (Iehova) este distrugător, prin însuși faptul că este creator; D-zeu bun când trebuie să fie; D-zeu teribil uneori,

Atot Puternic întotdeauna, nu asupra naturei dar printr'însa și asupra fiilor Omului, printr'însa și printr'înșii». E. lămurit, că nu era nici o îndrăzneală din partea cuiva să spună că D-zeu, așa cum și-l închipue lumea de rând, este distrugător; aci Iehova, D-zeu este luat în sensul că *poporul lui Iehova*, sau a lui Israel, e distrugător.

Și evreii nu o fac pe față, ci prin uneltele lor oarbe, anume prin *Natura*, sau Națiunea (clasele de jos, proletariat), organizând-o și opunând-o cu înverșunare ireductibilă *fiilor omului*, adică fiilor lor, creaturilor evreești, adică francmasonilor, cari prin situația de politiciani, șefi de *partide*, se îmbogățesc și constituie clasele bogate ale neevreilor; moartea deci e războiul civil, fie prin lupta de clase, fie prin lupta de partid.

Dar acest *St. Yves d'Alveydre* e cât se poate de interesant și îndrăznește să vorbească deslușit asupra acestor timpuri cari parcă se apropie.

După ce înșiră începuturile religiei creștine, în care mulți chemați au fost puțini aleși, adică mulți catehumeni — credincioși neinițiați, numai crezători, creștini poporeni, chemați — și puțini aleși, adică *inițiați* în misterele Fiului, Tatălui și Sf. Duh, în Biserica, dela prăbușirea imperiului roman pînă în zorii timpurilor moderne — Renașterea științifică — spune: «Cu desuetudinea și discreditul misterele, au venit anarhia socială, discordia civilă, necesitatea imperiului opusă vechei libertăți. Științele, artele, natura, viața, sînt de azi înainte părăsite lumii profane (laice) și, în această ordine de lucruri, această lume este fără recurs religios și intelectual, fie contra propriilor ei profanări, fie contra ignoranțelor ei, fie contra inconsecvențelor ei.»

«Această mișcare de revendicare a spiritului omenesc în numele științei, făcută în afară de Biserică și fără voia ei, în politică și în sociologie, se îndreptează printr'o mișcare antireligioasă, spre un scop socialmente nedeterminat».

«Evocând minunile industriei, dînsa antrenează și pasionează spiritele, agită mirajul luxului și al poeziilor materiei (materializmului) adesea *cu prețul datoriiilor sale*, desfășură *feria* civilizației înaintea tuturor concupiscentelor instinctului, și tinde să creeze în lumea creștină o *zguduire generală, care ar putea distruge așezările religioase și sociale*, dar care nu pare dispusă să le înlocuiască».

Rețineți, că la bogăție, și în clasele de sus, se ajunge *cu prețul*

datoriilor sale (cu vinderea conștiinței proprii, deci venalitate etc.) cum spunea și Olivet.

În numele naturalizmului experimental, Anti-Genеза se opune Genезei, Anti-Decalogul se opune Decalogului, Ateologia se opune Teologiei, Anti-Făgăduința de Mântuire se opune Făgăduinței. «Vedeți libera cugetare a haeckelianizmului. Cu chipul acesta, spiritul omenesc în creștinătate este împărțit în două tabere asupra căror planează, ca și zeii divizați asupra eroilor greci și troieni, această dublă doctrină». Iată învrăjbirea, zăpăceala în capul elitei națiunilor, unii susținând clericalismul, alții modernismul, deci slăbirea neevreilor în păturile lor suprapuse. Cum se va termina acest antagonism în spirite, între religie și știință, o spune autorul: «Faptele politice și sociale, poartă și vor purta din ce în ce *pecetia imprimată*, suferă și vor suferi din ce în ce acțiunea ecestei bătălii ideologice, *adevărat război civil* al spiritelor, antrenând anarhia oamenilor și a lucrurilor în jos, domnia forței în sus».

Pecetia imprimată de cine, dacă nu de evreii conștiinței de rostul și urmările fiecărei mișcări în politică? neevreii, neștiind aceasta, cred că știința modernă—lipsită și ea ca și politica, de principiile intelectuale și sociale—va duce omenirea la Fericire.

Mintuirea omenirii din toate aceste zbuциumări, când prin religie, când prin știință, o spune autorul ca și Ed. Schuré în ce constă:

«Numai lui Moise sînt datoare Creștinătatea, Israel (?) și Islamul să ceară *cheia* făgăduinței unei organizații sociale definitive».

Numai religia științifică a principiilor intelectuale și sociale, va aduce lumina în conștiința vagă a omenirii. Astăzi mintea omenirii, oscilează între cei doi poli-ai săi, știința și religia: «religia (credința) este principiul pozitiv, știința este principiul negativ; unirea lor singură poate să înfăptuiască lumina complectă a cugetărei, adică adevărata filosofie» zice Lacuria.

Acest autor ocultist ne spune foarte interesante lucruri în această ordine de idei, ce frămîntă azi spiritele: «Pentru Dumnezeu, *eul* este ființa infinită, *ne eul* este neființă și limită».

Eul lui Dumnezeu, e conștiința luminată; poporul ales a lui Israel, «luptătorul lui Dumnezeu» ce o are; este de o durată infinită, are viața eternă, pe când ne-eul, este conștiința neluminată, inconștientă a neevreilor, decl aceștia nu sînt o ființă cu viață eternă, ci nasc și pier ca și indivizii, ca și animalele.

«Pentru creatură, eul este finit și ne-eul este infinitul ce o întrece și îi scapă, și, deși ea atinge și pipăe acest infinit prin știință sau mai bine prin credință, totuși nu poate să-l cuprindă și să-l închidă în conștiința sa, care n'ar putea depăși limba mai mult sau mai puțin largă, ce i-a concedat creațiunea». Creatura este alcătuirea socială sugeneris a neevreilor, făcută de oculta evreiască a lui Dumnezeu; neevreii în mod instinctiv simt, își dau oare cum seama, că începutul lor are și sfârșit, (Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, zice Domnul), deși ei visează și aspiră la nemurire. Nemurirea nu o pot avea neevreii însă, căci evreii, ce-i cunosc secretul, au grijă de-a păstra și de a răsturna la timp orice stare socială sau Stat neevreu, de a distruge orice veleitate sau germene de organizare conștientă a neevreilor. Și o pot face, căci ei știu cu deamănuntul tot ce se petrece în sinul oricărei națiuni neevree, (acesta e și unul din rosturile împrăștierei lor pretutindeni) și aceasta, grație francmasonilor inconștienți, a tainei spovedaniei: «Deși Dumnezeu nu este neantul (neființa) totuși el îl atinge și îl cuprinde cu gândirea așa în cât *nimic nu-i scapă și el are știința și conștiința despre tot*», scrie acelaș autor, înțelegând prin Dumnezeu în mod figurat, pe poporul lui Iehova.

Evreii au știința și religia, nu antagoniste, ci armonizate; pe când la neevrei, în ordinea materială sau materialistă, ne spune și *Lacuria*, iată ce se întâmplă:

«În ordinea materială, a cărei esență este diviziunea (divide et impera), unul din cele două elemente, credința și știința, nu poate să înainteze fără ca cealaltă să nu dea înapoi; una nu poate să se dezvolte fără ca cealaltă să nu se micșureze, așa încât armonia materială, nu este decât un *sacrificiu mutual*, o dublă negațiune». Iată de ce este războiul civil, sau sacrificiu mutual, în spiritele neevreilor, și deci împărțiți în două tabere, se întredistrug; o dublă negațiune, nimicire oarbă, inconștientă, fatală.

«Credința și știința nu trebuie să se distrugă sau să se micșoreze una pe alta, ci ele se dezvoltă îmbrățișându-se în spiritul omului când *el este pe adevărata cale*. Așa ar trebui să fie și în societate pentru *autoritate*, care e principiul pozitiv și pentru *libertate*, care este principiul negativ. Problema socială nu va fi nici odată dezlegată, cât timp nu se va fi găsit mijlocul de a face să subziste împreună autoritatea deplină cu libertatea deplină și una tot atât de întregă ca și cealaltă».

«In materie, *trebuie* ca cei doi termeni (credința, respectiv autoritatea, și știința, respectiv libertatea) să se distrugă reciproc până la oarecare grad, ca bunăoară frigul și căldura, zgomotul și tăcerea, forța și slăbiciunea, lumina și umbra, sau să lucreze *una după alta* ca în mișcarea alternativă a pulmonilor.

Materie pământ, ordinea materială a neființei, e termen opus cerului, sau ordinea spirituală a ființei, a evreimei. «In cer, în comunitatea Sfinților, autoritatea lui Dumnezeu, care guvernează, și libertatea sfinților, sînt deopotrivă fără margini».

În religia creștină predomină autoritatea lui Dumnezeu unic, divizată în trei persoane: Tatăl, Fiul, Sf. Spirit. Acestea unite, alcătuiesc sf. Treime cea de o ființă și nedespărțită. *Lacuria* spune că: «Tatăl e conștiința *pozitivă* a ființei. Fiul e conștiința negativă a neființei și Sf. Duh e conștiința armonică».

Dela autorii ocultişti și dela evrei, ne putem aștepta la orice blasfemie, căci caută să se pituleze chiar sub denumirea de Dumnezeu.

În știința sociologică modernă, are trecere o altă treime: «*libertate, egalitate, fraternitate*», entități metafizice, tot atât de misterioase ca și persoanele divine în Teologia oficială, lipsită de principiile intelectuale, deci redusă la opinie nu la știință.

Spre uimirea noastră, nu vedem deloc *autoritatea*. Ce s'a făcut autoritatea în crezul politic modern? Există ori nu? Ați văzut în ce hal a ajuns autoritatea regelui Angliei, care e mare maestru al francmasoneriei, și a guvernului englez...

V'am făgăduit să vă arăt, cât de puțin, ce este Voința Omului, Destinul și Providența, ce le-am întâlnit mai sus ca puteri sociale, ca o treime a-tot-puternică în lumea politică. *Fabre d'Olivet*, o autoritate recunoscută de ocultişti, dezvoltă pe larg efectele acestor puteri în *Histoire philosophique du genre Humain*. Cine vrea să se edifice pe deplin și în amănunt asupra acestor extrem de importante chestiuni, poate să aprofundeze această scriere.

«Ceeace este cultura pentru pom, este civilizația pentru om. Fără cultură, planta părăsită a unei naturi sărace și degradate, n'ar purta de cât flori simple și fără strălucire, n'ar produce de cât fructe lactescente sau rășinoase, anoste sau pădurețe și adesea otrăvite; fără civilizație, omul lăsat în voia unei naturi vitrege, aspre pentru dânsul, căci *ea nu-l recunoaște ca pe propriul ei copil*, n'ar desfășura de cât facultăți sălbatice și n'ar oferi decât caracterul unei ființe deplasate, suferinde și feroce. Iacome și

nenorocite. Deci totul depinde de civilizația în om; deci edificiul măririi lui se întemeiază pe *starea lui socială*».

«Dar dacă omul nu este la început, cum am spus, de cât o putere în germene, pe care civilizația trebuie să o dezvolte, de unde îi vor veni *principiile acestei indispensabile culturi* ?

Răspund că vor veni *dela două puteri, cu cari el se găsește legat și dintre cari el e dator să formeze o a treia*, după tradiția teosofului chinez, Confucius.

Aceste două puteri, în mijlocul cărora el se găsește pus sînt *Destinul și Providența*. Dedesuptul lui este Destinul, natură necesită și naturată; deasupra lui este Providența, natură liberă și naturantă. El, ca regn ominor (omenesc), este *Voință* media-toare, forma eficientă, pusă între aceste două naturi spre a le servi de legătură, *de mijloc de comunicație și a reuni două acțiuni, două mișcări, cari ar fi incompatibile fără dănsul*. Providența e conștientă. Destinul orb e al lumii inconștiente.

Natura naturantă (Spinoza) sau creatoare, fiind curtea serafică a celor 70 înțelepți, ce alcătuesc consiliul suprem al poporului evreu, a lui Iehova, simbolizează principiile intelectuale și sociale, *autoritatea*.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Natura naturantă (Spinoza) sau creată, fiind ciclurile de civilizație neevree, calculate și ticluite de autoritatea de mai sus, (ca cea elenă, romană, creștină, islamică, americană sau modernă) în așa chip în cât să zăpăcească sistematic mințile popoarelor neevree, (îndreptându-le spre o direcție socială vagă, nedefinită, controversabilă, pentruca să se opună cu orice preț la consolidarea lor fatală, la cristalizare sau organizație socială conștientă, luminată și aceasta cu scop de a le cuceri economicește și politicește) este simbolizată prin Soarta oarbă adică o guvernare cu forța, o guvernare obligatoare, necesită spre a menține un regim politic stabil, administrație întemeiată pe puterea armată și constrângere legală prin justiție a căror prototip a fost cea romană. Voința Omului, uneltește și pune la cale organizarea rezistenței populare, la apăsarea legală — ce tinde spre tiranie — deci simbolizează orice forță politică centrifugă de emancipare a cetățenilor de sub jugul și tutela Statului; aceasta se îndeplinește prin Francmasoneriei, adică, Zidirea libertății.

Notați ce vagi și contraversabile și imposibil de definit sînt noțiunile libertate, egalitate, fraternitate cași Voința Omului, Providența și Destinul. Un acord științific nu se poate stabili asupra

lor ci o *opinie*, de oarece lipsesc principiile intelectuale din cari decurg. Faptele și principiile teoretice există la oculta cabaliștilor evrei, dar acestea nu se divulgă.

«Unii ca *Bossuet* au atribuit totul Providenței; alții ca *Hobbes* au făcut să decurgă totul dela Destin; și cei d'al treilea, ca *Rousseau* n'au voit să recunoască pretutindeni decât Voința omului. O mulțime de oameni *s'au rădăcit* urmând pașii acestor doi din urmă; și, urmând răceala rațiunii lor sau—avântul—pasiunilor lor, *au crezut*, că văd adevărul, când în scrierile lui *Hobbes* când în acelea ale lui *Rousseau*; și aceasta, pentru că Destinul și Voința, pe care și unul și altul o aleseseră ca mobil unic al meditațiilor lor, sunt mai ușor de priceput ca Providența, a *cărei mers mai înalt și aproape întotdeauna acoperit cu un văl*, cere, spre a fi văzută, o inteligență mai calmă; și, spre a fi admisă, cere o *credință mai puțin supusă rațiunii instinctive* și mai puțin turburată de furtunile pasiunilor animice—sufletești».

Deși voalată aci, rațiunea instinctivă apare destul de transparentă, ca să o vedeți, că nu poate fi, decât conștiința națională proprie a neevreilor; iar pasiunile sau animozitățile, ce decurg fatal din aceasta, nu pot fi decât pornirile antisemite. Or, spre a fi inițiat, spre a fi primit ca fracmason, iată ce vi se cere și aceasta o puteți verifica fiecare prin propria voastră experiență sau memorie din tot ce ați văzut ori ați aflat din realitatea lucrurilorl umești.

Socotim că sânteți edificați și în privința celor trei puteri politice în orice civilizație.

Ori din ce punct ați privi lucrurile, veți da, veți întâlni pe fracmasoni. N'avem nici o patimă contra lor, recunoaștem că ei sunt de bună credință căci cred că lucrează pentru binele omenirii după părerea lor. Ei sunt ariviștii, parveniții în toate Statele, ei, bogătașii neevrei, dar nici ei nu scapă, până mai apoi, ca în timpul revoluțiilor; dovadă soarta lui Danton, Robespierre, Napoleon etc. deși aceștia au fost șefii mișcării pentru libertate etc., adică reprezentanții acreditați ai Voinței Omului.

Astăzi tot ce se face și se desface în Stat se face în numele *opinie publice*, denumire tot atât de vagă, metafizică, pentru profani ca și vorbele libertate, dreptate etc.

Iată ce spune *Platon* despre *opiniune*: «*opinia* nu-i alt ceva decât facultatea ce este în noi de a judecă după aparență. *Opinia* diferă de știință; știința este infailibilă, *opiniunea* nu este. Știința are ca obiect de a cunoaște ceea ce este, în mod precis, așa cum

este. Știința are ca obiect *ființa*; obiectul opiniei este altceva decât ființa. Neființa nu e obiectul opiniei ci al neștiinței, ignoranței; opinia diferă și de știință și de ignoranță. Opinia nu e mai luminoasă ca știința, nici mai obscură ca neștiința, ci are o mai puțină claritate ca știința și mai puțină obscuritate ca ignoranța; deci este intermediară între știință și ignoranță. Dacă găsim ceva, *care în acelaș timp și este și nu este, acest lucru ar fi la mijloc între ființa pură și între neantul pur și aceasta n'ar fi obiectul nici al științei nici al ignoranței, ci al facultăței intermediare, opinia».*

În termeni absolut identici se exprimă atât inițiatul *Platon*, cât și autorii ocultişti citați mai sus. De aceia înțelesul adevărat asupra ființei și neantului este identic cu cel dezvăluit și stabilit mai sus. Ființa pură e evreimea, neființa sunt neevreii. *Opinia publică*, zeița a tot puternică de azi, în numele căreia se face totul, este a acelor cari o reprezintă și dau tonul ca șefi de orchestră în politică; ei se chiamă cercuri politice conducătoare sau factori de prima importanță, și aceștia sunt fracmasonii în toate țările, supuși necondiționat burgheziei evreești, dar tot ei sunt și personalitățile cele mai cu vază dintre fruntașii în politică, în știință etc. unui Stat neevreu; deci și sînt și nu sînt. Ei nu's nici evrei, nici neevrei, dar sînt mai puțin luminați ca evreii și mai luminați dintre neevrei. Organul acestei opinii este *presa*. Această putere de prima ordine, este pe mîna evreilor. Presa și opinia publică, vedeți acum clar, nu dau adevărata situație, adevărata știință sau cunoștință în politică, ci *aparența* cum spune *Platon*; e ceva intermediar ca judecată între clarul științific și între obscurul ignoranței, e deci *clarobscur*.

Presa în lumea de azi e cea mai mare forță politică: în acest focar se *concentrează* și se resfrîng toate mișcărilor, toate curențele în politică. Că presa mondială este în mîinile evreilor, aceasta este invederat. Notați că în orice țară, evreii dau tonul în presă; ei deschid campanii, ei alimentează mintea publicului cu chestiunile ce le convin lor în tot momentul, punînd în lumină cece vor și în umbră tot așa; cu un cuvînt ei, stabilesc ordinea de zi în presă cu care agită lumea; pretutindeni ziarele lor au cel mai mare răsunset asupra maselor, sînt cele mai influente, au adică autoritate, căci știu și cum să se prezinte și cunosc masele mai bine ca neevreii; ziarele neevreilor, vrînd nevrînd să ocupă și ele cu chestiunile la ordinea zilei urmînd servil, fatal, pe evrei.

Mintea e ca și aerul, ca și apa : arunci o piatră, arunci o vorbă, provoci o turburare și talazuri concentrice. Evreii isbesc mintea publicului prin presă ; publicul, în care numărăm și presa neevreilor se alarmează, discută, reacționează. Evreii sînt acțiunea, neevreii reacțiunea în presă, în politică, peste tot în univers.

Cînd însă se manifestă curente populare puternice, evreii se amparează de dînsese și le canalizează potrivit intereselor lor ; căci ei nu se împotrivesc, nu înfruntă nici un curent popular, care e puternic, impetuos, torențial ca orice forță naturală elementară, și ca atare oarbă, inconștientă. Evreii fiind conștienți, o captează această forță și o conduc, o canalizează unde știu ei, adică în direcțiunea vagă, nedefinită, și astfel o nimicesc.

Dacă e un avânt sau impuls naționalist șovinist, atunci îl combat tot prin neevreii-coade-de-topor, înființînd gazete, în care ridiculizează pornirile generoase, dar cari, fiind inconștiente, ca neștiințifice, le discreditează fără multă casnă. De oarece în timpurile de față cînd traiul e atît de amar, omul simte nevoe de distracție și caută să citească ceva vesel, amuzant, ori să se ducă la teatru etc., evreii pun mîna pe scriitorii ce se disting oarecum la debutul lor și inițindu-i în artă, ca și pe cei politici, profită de ascendentul sau creditul acestor talente în ochii mulțimei și dau la iveală scrieri literare, chiar științifice sub iscălitura acelor talente, dar *tendențioase*, spre a impune în timp de pace moravuri neevreilor ; evreii adică *dau tonul* și în literatură (curentul simbolizmului), și în artă (arta futuristă), și în teatru (Richard Wagner), și în știință, în politică, făcînd din toate *moda*, modernitatea : ei sunt în fruntea progresului, a bunului gust. Dovadă aveți pilda Parisului : limba franceză e mondială și curente în artă, în știință, în filosofie, în literatură, în teatru tot de acolo izvorăsc și se împrăștie în lumea întregă. Parlamentul Parisului dă tonul în legislația la modă ce e imitată de toată lumea.

Parisul e centrul de lumină al lumii, e și centrul financiar Bursa lumii, Parisul e Babilonul nou, e Cosmopolis, e *primum movens* al lumii.

Se poate reprezenta lumea modernă cu un enorm vîrtej al cărui centru e la Paris, iar axa de mișcare, elicea triumphiulară ce generează conul acestei vaste mișcări intelectuale și financiare ce stăpînește Universul, este oculta evreiască (legea lui Moise), prin

evreii *cetățeni* francezi, cu nume franceze, ba chiar și prin unii francezi de origină, dar fracmasoni.

Mereu dăm de francmasoni interpuși între evrei și neevrei. Sântem noi de vină dacă așa este? Ei sunt agenții Voinței Omului în «evenimentele ce variază scena lumii și schimbă fața universului».

«*Ca putere mediană*, zice Fabre d'Olivet, Voința Omului reunește Destinul și Providența; fără de ea, *aceste două puteri extreme nu numai nu s'ar reuși niciodată, dar nici nu s'ar cunoaște chiar*. Această voință, deșvoltând activitatea sa, modifică *lucrurile coexistente*, crează noi, cari devin imediat proprietatea destinului, și prepară pentru viitor mutațiuni (schimbări) în ceea ce era făcut, și consecințe necesare în ceea ce abia s-a făcut». Modificări în starea de lucruri coexistente, unite în sânul unui neam nu pot fi decât dezbinări; coterii, partide etc.; se creiază noi stări de lucruri răsturnându-se prin revoluții vechile regimuri și se supune cu forța — ca junii turci prin starea de asediu — noua stare de lucruri ce devine Destin necesar, *necesitat*, adică apăsător, constrângător, pentru consolidarea noului regim, și începe să se culeagă roadele, bunătățile din noua stare de lucruri făptuită de unelele evreimei, patronată de evrei.

Fără francmasoni nici nu s'ar cunoaște Providența evreiască cu Destinul, — Statul neevreesc, două mișcări incompatibile, deci cari nu se pot uni niciodată. Reacțiunea turcă contra junilor turci cerea cu insistență ca comitetul francmasonic al junilor turci să nu mai fie secret, să se dizolve, și să nu mai înființeze cluburi francmasonice în toate orașele și târgurile Imperiului Otoman. Dacă francmasonii nu conspiră contra Statului, contra naționalității și a religiei neevree, de ce au întruniri secrete?; dacă acțiunea lor e morală, de ce lucrează în umbră?

Pentru edificarea deplină a omenirii neevree, în special a masei populare, formulăm în numele ei o propunere autorităților legale în Stat: «Cerem cu insistență și de urgență controlul și publicitatea debaterelor din Lojile francmasonice; dacă nu se supun, cerem energic desființarea lor». Știți ce va face Statul cu asemenea propunere? O va pune la dosar și nu-i va da nici un curs. Desfidem pe ori care Stat să îndrăznească să se atingă de Francmasonerie, ori de întrunirile și organizațiile secrete ale evreilor. În aceste două organizații una conștientă pozitivă evreiască, alta inconștientă negativă francmasonică, rezidă permanentul pericol pentru neevrei. Statul ar putea, invocând formula «*Salus populi, suprema lex*»

adică scăparea poporului să fie suprema lege; să scape pe poporul, ce îl guvernează și în numele căruia guvernează, să-l scape zicem de dușmanul ireductibil și incompatibil evreimea, luând măsuri urgente și radicale. Una din două: o va face, ori nu. Dacă o va face, va dovedi, că nu vrea ca neevreii să mai fie turmele de vite domestice ale păstorilor evrei, cari o storc în munca și în toate bunurile produse de aceste animale inconștiente și cari îi zăpăcește mințile.

Dacă nu o va face și garantăm, că nu o va face, atunci voi, noroade neevreești, veți fi prevenite — și unul prevenit face cât doi — de rostul Statului, de scopul evreilor, și de soarta ce vă așteaptă și în viitor cași pân'acum, cu deosebirea că o veți fi cunoscut-o cât e de înjositoare. Atunci veți vedea deslușit temeinicia spuselor noastre.

Cât despre evrei, virulența lor este permanentă pentru toate popoarele, pentru toate țările. Ce măsuri se pot lua contra lor? Romanii lui Titus au vrut să-i zdrobească și au fost nimiciți chiar romanii: Dinte pentru dinte, rău pentru rău. Dacă în numele neevreilor s'ar cere naționalizarea comerciului, fiecare națiune neevree pe teritoriul ei să aibă și monopolul comerciului intern și extern, iar comerțul să fie cinstit, moral și în fond nu numai de formă, atunci unde se vor mai pripăși evreii decât să fie siliți a se grămădi cu toții pe un teritoriu al lor?

Comerțul este însăși izvorul vieții. Dacă Statul nu-l captează pentru ai săi, atunci care să-i fie atribuția? Să păzească ordinea? Ce ordine e aceea când cetățenii autentici, autohtoni ai unui teritoriu, sunt mistificați, înșelați și despuiți prin dibăcie și speculația imorală deși legală, cum e azi comerțul evreilor?

Să zicem că sa aranjat și cu comerțul, deși în realitate suntem siguri că va merge tot așa în comerțul mondial cași pân'acum, acaparat cum e de evrei. Rămâne virulența intelectuală a evreilor, oculta înțelepților lor, ce nu poate fi descoperită. Iată hydra cea cu 70 capete; poporul, masa evree nu-i decât pepiniera din care se recoltează acești 70 ierofanți. Acesta e rostul comercianților și sărăcimei evreești, de a produce prin selecțiune riguroasă pe acei 70. Dacă ați crede că s-ar hotărî peste tot globul suprimarea, exterminarea materială a tuturor circumcișilor, (căci evreii se pot recunoaște prin acest semn simbolic) v'ați înșela amar căci s'au gândit ei și la această eventualitate și au dispus, după refuzul creștinilor de a se circumcide după pilda lui Christos, de a institui

circumcizia la mahomedani, cari azi sunt vr'o 100 milioane suflete.

Soluția practică nu e cuprinsă în părerile sau opiniile de mai sus. Soluția practică, științifică însă este evoluția neevreilor dela animalul egoist de azi ce-și zice om, la adevăratul om înțelept—homo sapiens.

O comparație va face lucrul acesta clar ca lumina zilei: este vorba ca omul—viespe de azi, să devie om—albină. Statele moderne sunt analoage la neevrei, cu cuiburi de viespi sau viespare, Statul științific al omenirii așa cum trebuie să fie, va fi incomparabil mai minunat decât stupul de albine. Dacă neevreii nu izbutesc în acest scop, în mod evolutiv, aceasta se datorește numai evreilor, cari ca furnicile întrebuițează pe semenii lor neevrei întocmai cum fac furnicile cu vacile lor de le paralizează în cât nu pot să fugă dar trăesc amortite, paralizate, prin o operație ce le fac la șira spinărei, ceea ce la evrei, corespunde cu paralizarea neevreilor după acapararea mijloacelor lor de existență prin comerț, și cu instrucția oficială bazată pe individualism, deci împedecarea oricărei activități neevree, spre trezirea din inconștiență și luminarea conștiinței naționale.

Dacă însă neevreii se simt bine în halul în care se găesc azi și consimt să slugărească la evrei, ei și urmașii lor pe veci, n'au decât să o declare cu un moment mai curând și să se conformeze dorințelor evreilor potrivit cu cele dezvăluite aci, căci aceasta le ușurează realizarea acestei intenții a lor. Evreii ne ar fi recunoscători atunci pentru serviciul, ce le vom fi făcut, de a fi arătat aci ce sunt ei și ce vor și cum procedează, așa încât neevreii să o cunoască prin noi și să se execute în consecință.

Intru cât ne privește, noi cugetăm, că nu-i de demnitatea unui neevreu, ori care ar fi el, de a fi laș și a se predă fără luptă.

Scrierea de față este însuflețită tocmai de spiritul de combativitate virilă, științifică. Nu se poate ca cei 70 înțelepți ai evreilor—căci numai despre aceștia se vorbește ca de o *ființă* în tot ce am spus pân-aci, nu de masa inconștientă de evrei,—nu se poate zicem, ca oculța șaptezecimei, să nu recunoască că am izbutit a cunoaște cauzele, principiile de cari sunt călăuziți ei în ținta mozaică de a cuceri tot globul pentru evrei.

Ne dăm seama de mecanismul lumii, ceea ce până acum n'au izbutit nici un neevreu să o facă. Știm la ce calitate corespunde fiecare număr și fiecare figură geometrică în politică și acestea

le cunoaştem acum o mare mulţime de neevrei. De azi înainte tactica evreilor pe care o vedem, va trebui să se schimbe, căci cea de pân'acum, cea cuprinsă în toate cărţile de literatură clasică, în toate capodoperile geniale ale popoarelor, în orice limbă s'au produs ele începând cu Bibliă ebraică, această tactică a devenit transparentă. De aci încolo Lucifer, cel mai frumos înger al lui Dumnezeu, oricât ar lucra la umbră în întunec şi în tăcere, va fi cu uşurinţă, arătat lumii la lumina zilei, ştiinţei. Dumnezeu care le ştie toate, este numai ştiinţă, şi în limbagiul lor ocult, evreii o spun că «Dunezeu nu poate fi combătut decât prin Dumnezeu însuşi» sub care ei înţeleg Ştiinţa Integrală.

De altfel evreii sunt combativi prin excelenţă; dar nu prin ei înşişi, ci prin neevreii francmasoni, prin «*germenul voinţei omului*» cum zic ei. — *Fabre d'Olivet*, ierofantele clasic al ocultizmului, spune: «În momentul, în care omul vine în lume, el aparţine Destinului, care îl târăşte îndelung în vârtejul fatalităţii. Dar, deşi cufundat în acest vârtej, şi la început supus influenţei lui, ca şi toate fiinţele *elementare*, el poartă într'însul un germen *divin*, care n'ar putea să se confunde pe deantregul cu *dînsul niciodată*. Acest germen, reacţionat de însuşi Destinul, se dezvoltă spre a se opune Destinului. Acest germen este o *scînteie a voinţei divine*, care, participând la viaţa universală, vine în natura *elementară* spre a readuce armonia (?). Cu cât acest germen se dezvoltă, el operează după energia sa asupra lucrurilor *forţate*, şi operează liber asupra lor. *Libertatea este esenţa sa*. Misterul principiului său este de aşa fel, în cât energia lui creşte pe măsură ce ea se exercită şi de aşa fel, în cât forţa lui, deşi comprimată în mod indefinit, nu este nici odată învinsă. Când acest germen este dezvoltat cu desăvârşire, el constituie *Voinţa Omului Universal*, una din cele trei mari puteri ale universului».

Destinul fiind o ordine legală menţinută prin puterea de Stat, gemenele ce se revoltă contra acestei stări stabilite şi i se opune ei, mai întâi se supune ei ca toţi neevreii, cari sunt *fiinţe elementare*; dar acest germen francmason este iniţiat de evrei, deci ceea ce face, o face trimis ca o torpilă din partea voinţei *divine* a evreilor, a căror *scântee* incendiară este, fără însă să se cufunde niciodată cu voinţa divină pedeantregul, adică autorii morali evrei, îl utilizează ca autor material, uneltă politică a vieţii universale au a voinţei omului universal, scopul evreilor, (o turmă şi un

păstor) dar nu admite ca să fie și evreizat; iată cine operează sub masca de liberatori ai claselor apasate, ai apăsaților, obijduiților și dispuițiilor (lucrurile forțate), reduși la sapă de lemn de negustorii evrei și de politicianii burghezi ai claselor guvernante, cari, ca guvern burghez, ca Destin, sunt tot uneltele evreilor cum am văzut, că este în Anglia. În loc ca nevoiașii, aduși la sapă de lemn, să se revolte contra hidrei evreești, care în realitate ca negustorime le suge toată vлага, le stoarce neomeneste toată puterea de muncă, nevoiașii și toți nemulțumiții cu starea asta intolerabilă de lucruri, sînt pradă uneltirilor revoluționare contra clasei stăpînitoare neevree, pe care o cred singura cauză a tuturor relelor, de cari suferă aeeva, căci așa li se spune într'una asurzitor de evrei, și astfel *germenii voinții divine ca K. Marx*, agitatorii, demagogii «les meneurs» sub masca libertății(?) se opun Destinului, Statului lor propriu; iată lupta de clase; legitimistul stat exasperat, i-a măsuri fiind uluit și în legitima apărare și comprimă în mod indefinit noua mișcare subversivă; dar principiul aceștia e aceștia că cu cât mișcarea nouă, liberatoare (ce ironie amară, și ce bătae de joc!) este comprimată, persecutată, cu atît aceasta crește, căci prinde minciuna că statul e cauza răului, pînă răstoarnă starea de lucruri și atunci abia în deplina ei dezvoltare, se arată înstărsit că a făcut scopurile evreilor, revendicațiile lor; că Cain și-a omorât pe fratele său păstor de oi, (neevreu); voința Omului Universal însăși triumfă, (când doi neevrei să ceartă, al treilea—evreul—câștigă) și aceasta e voința poporului ales, evreu.

Prea frumos acest Lucifer și prea infam: iată isprăvile lui Iuda, regele în Israel. *Sf. Toma d'Aquin*, teologul inițiat, spune că «înfernul, creat la căderea îngerilor, este *opera lui Dumnezeu*, în trei persoane, a acestui Dumnezeu care e iubire tot pe atîta pe cât e și înțelepciune și putere. *Sf. Spirit*, iubirea tatălui pentru fiul, care guvernează și vivifică creațiunea întregă, cuprinzând deci și infernul, nu putea fi îndepărtat nici de teologie, deci nici de poetul teolog Dante». Rafael în o frescă pune această inscripție pe mormântul lui Dante: «*Teologus Dantes nullius dogmatis expertus*». Daniel Ștern, (Dante et Goethe). Teologul Dante expertul dogmei nimănui (a neantului sau neființei). Așa e pecetluită soarta civilizațiilor neevree: trecătoare, efemeră.

Istoria o confirmă: civilizațiile Indiană, Chineză, Babiloniană, Egipteană, Persană, Elenă, Romană, Arabo-Spaniolă, Bizantină, au fost distruse pe rînd prin unul și același procedeu, avînd ca

autori morali pe evrei, atât de dibaci încât să nu se lase a fi dovediți, ci să scape teaferi — dar mintea sub lumina științei, îi precizează și îi indică cu exactitate matematică — având ca autori materiali discordia civilă. Papalitatea și Califatul o imagine sau pecetie negativă a Providenței divine, dar uneltele inconștiente ale acestei Providențe, fără principiile științifice, în sociologie sau religie, pălesc văzînd cu ochii.

După ce am arătat ce e Statul și guvernul, cum se naște și cum e menit fatal să piară, să se metamorfozeze mereu-mereu, să venim în special la Statul României și la chestiunea evree. Am spus că Evreii cer drepturi. Dacă li se dă, România de fapt fiind în mâinile lor, va fi și de drept a lor, și va ajunge ceea ce e Italia și Franța, state ermafrodite a lui Mercur (burgheziei) și a Afroditei (corupției).

Grecia a ajuns deja la această treaptă de civilizație(?) și începe să fie ermafrodită. Venezelos e un bun germene al voinței divine. El este Evodos al Diotimei cum spunea pe la 1866. Daniil Ștern. Dacă România nu dă drepturi Evreilor, atunci rămâne încă să fie de fapt a evreilor până va fi și de drept. Un evreu trimis cu vorba de un român la Palestina a spus: «voi să vă duceți la Palestina, nu noi; România este a noastră». Evreii însă nu se vor lăsa pînă nu vor căpăta drepturile politice, căci voința omului universal cu cât va fi mai comprimată cu atât va crește și va birui, ea nu poate fi biruită afirmă clasicul ocultist. Comprimarea e tocmai persecuția, de care se vaită evreii, și tocmai persecuția o caută ei, o provoacă cu ori ce preț, căci le priește, le servește cauza admirabil. Că li se vor acorda drepturile ce pretind, ori că nu li se vor acorda, evreii nu se poate să fie abătuți cu nimica în lume și întru nimic dela scopul lor. Evreii pretind că sînt buni români, buni patrioți, buni cetățeni, buni soldați, nu sînt străini ci pămînteni, nu au altă protecție de Stat și cer să fie sub protecția Statului Român...

Scrierea aceasta învederează cauzele: 1° De ce evreii nu sunt și nu pot fi români sau neevrei ci numai evrei. 2° De ce evreii nu pot fi patrioți ai patriei neamului românesc, ci urmăresc de mii de ani nestrămutat zidirea templului noului Ierusalem: «Ista est Jerusalem; in medio gentium posui eam et in circuitu ejus terram» scrie proorocul Ezechiel; idealul, misiunea lor o spun verde azi St. Yves d'Alveydre, Ed. Schuré etc., e religia lui

Moise, care trebuie să fie adoptată de toți neevreii, deci și de neamul românesc; și ei prezic că orice ar face omenirea neevree, va avea ca lege, legea lui Moise. Dar neamul românesc are idealul lui propriu și cu totul deosebit de cel evreesc, pe cât știm. Ori nu este așa? 3° De ce evreii nu sunt și nu pot fi buni cetățeni ai României, fiind instigatori ai discordiei între partidele politice, între clase ca autori și șefi morali ai socializmului *internațional*, cu un cuvânt fiind cauza, agenții discordiei în sânul neamului românesc. 4° De ce evreii nu pot fi buni soldați în armata română având alte scopuri, decât ale acestei armate, deci fiind dușmanii ei; de fapt autorii morali ai antimilitarizmului românesc, ce îmbracă forma adventizmului, sunt evreii; nici un român și nici un alt străin neocupându-se cu reformarea religiei de stat și întronarea adventizmului sau anabaptizmului etc. 5° Evreii, deși născuți pe teritoriul României (și să admitem cum zic ei că sunt aci încă din timpul lui Alexandru vodă cel bun, chiar din timpul Dacilor, ceea ce e și mai grav pentru ei, dar confirmă afirmările din scrierea de față), sunt și au rămas cu inima și cu sufletul numai evrei, deci *străini* de neamul și sufletul românesc și de patrimoniul strămoșesc al României; de aceea nu pot fi pământeni-români, ci numai evrei; și nu o pot, chiar dacă ar vrea-o, fiind circumciși, adică îngrădiți în jurul organizațiilor lor de popor ales, în jurul sinagogei, popor neamestecat și nealiat niciodată și cu nici un preț cu alt popor neevreu. 6° E adevărat că de formă nu au altă protecție, căci scrierea aceasta arată că în ascuns dar de fapt, evreii au protecția Statului lor evreesc, singurul Stat științificește constituit pe lume, deci singurul Stat pozitiv și etern; celelalte State neevree, fiind virtuale, ficțiuni efemere; deci la ce să mai se bucure și de protecția Statului român, decât pentru a pune mâna pe pământul țării, cumpărându-l și a pune mâna pe putere și budget?

Evreii cerând toate drepturile cetățenești pe cari le au românii, cer ca România să fie Stat dualist, evreo-român sau ermafrodit.

În realitate, în fond, între evrei și români în România, este o luptă de rasă cum a avut țaria să o afirme M. S. Regele înainte de mobilizare. Lupta aceasta între cele două rase e pe viață și pe moarte. Instinctiv simte poporul Românesc că rasa evree îi dispută dreptul de egemonie în Stat. Evreii luptă cu românii, ca să stăpânească teritoriul României și pe toți locuitorii ei, fie băștinași, fie de orice neam ar fi, să-i guverneze și să-i conducă la peirea.

lor națională, spre scopul național evreesc, viața de apoi. Științificește se poate prezice că, dacă românii vor duce lupta cu organizația lor actuală inconștientă, neștiințifică, fiind lipsiți de principiile intelectuale de știință, în politică, în religie, atunci românii vor fi biruiți de evrei, cari au organizația științifică și cu experimentația politică ce a verificat exactitatea științifică și eficacitatea absolută a acestei organizații,—experiența făcută cu toate popoarele de mai bine de patru mii de ani.

Evreii pândesc și se folosesc de orice strămtorare a României ca să ceară drepturi: Are nevoie Statul de un împrumut? Bancherii evrei din străinătate formulează cererea de drepturi pentru ai lor din România.

A făcut iureșul militar în Bulgaria și a mobilizat și pe evrei? România ca prin farmec din țara zugrăvită în presa mondială cu culorile și epitetele cele mai rele, a devenit într'o clipă pacificatoarea Orientului, țara cea mai lăudată de aceiași presă mondială.

Evreii s'au dus în Bulgaria mobilizați, ca și românii; dar spre fala lor au arătat și o virtute rară, mărinimoasă, ce a fost subliniată de d-l *Take I.* adică s'au dus «fără nici un fel de învoială prealabilă». Vedeți deosebirea între incunoștienții români și conștienții evrei: românii se duc la război, ca la abator, din datorie; evreii se sacrifică *condiționat*, ei nu sau tocmit la început, nu că nu aveau de gând, ci fiindcă li s'a dat cuvântul de ordine dela șefii lor, să nu se târguiască, să nu facă învoială, căci era de prisos; târgul s'a făcut de cei în drept și numai atunci România a avut voia ca «glasul ei să fie ascultat» adică a anexat cadrilaterul Silistra-Turtucaia-Dobrici-Balcic; pe deasupra a avut cinstea nevisată, ca să dicteze balcanicilor pacea la București sub presiunea armatei române care cu o iuțeală demnă de secolul XX al americanizmului, executată după planul ticluit de inițiatul general americanizat d-l Av., a uimit lumea întreagă; în acelaș timp, presa mondială, la ordinul evreimei, ridică în slavă România hulită cu o clipă mai înainte. Este aci un reviriment providențial. Aceasta pentru a se preă mări americanizații mesianici: d-l *Take I.* și d-l Av. Medalia aceasta poleită are și reversul sau cântecul ei. Iată-l: rezultatul poliței trase de evreime asupra claselor conducătoare ale Statului Român este: «*cuvântul de ordine că trebuie să naturalizăm pe evreii mobilizați*» formulat de d-l *Take I.* ba chiar pe toți evreii după

d-l *Luzzatti*, evreul-italian, arhicunoscut, care are aerul să spună poporului român : ori dați drepturi evreilor «robiți sub călcâiul vostru» (?) ori pățiți rușinea de a vi se institui de Alianța Israelită Universală, în Statul vostru, protectoratul internațional asupra evreilor din ară, controlul străin, un fel de nouă comisiune europeană pentru puhoiul evreesc, dacă nu v'ajunge comisiunea dunăreană.

Dacă dați drepturi evreilor, pe lângă bunățile, cu cari v'am încărcat, și imnurile de laudă și reclamă, ce v'am ridicat în presa mondială, ce e la dispoziția noastră, atunci, pare că spune d-l *Luzzatti*, vă asigurăm, că veți putea alipi Basarabia, Bucovina, Transilvania, Banatul și tot ce vreți; veți fi în capul confederației balcanice; veți fi în sânul lui Abraham; luați bine seama că «rasa latină din România *trebuie* să fie sprijinită de evrei, ca să-și dea toată puterea».

Iată ispita lui Lucifer. Aideți români! Încheiați târgul și viitorul vostru e splendid...

La amenințarea intervenției streine s-a răspuns că chestiunea evreiască este o chestiune internă a României și fatal se va întâmpla la momentul psihologic, că «toți Români se vor ridica spre a-și apăra independența și suveranitatea lor».

La acordarea de drepturi tuturor Evreilor în masă, printr'un vot simplu al Parlamentului, se răspunde că «antisemitismul ar deveni barbar; și am vedea și noi metoadele rusești trecând Prutul».

La silirea Țării din partea evreilor se răspunde deci cu aceeași măsură. Nu se poate deslega problema evreiască numai prin stăpânirea Țării oricât ar putea evreii să o «prindă la strâmtoare» cum zic ei.

Stăpânirea cu forme legale este a Țării, dar nu e Țara reală. Nu s-ar putea escamota afacerea aceasta «prin surprindere», oricât s-ar îndeplini formele legale.

Să examinăm cu sânge rece, raporturile dintre rasa latină și rasa evreiască, conlocuitoare pe teritoriul României:

Profesor *D-l Iorga*, în comunicarea recentă la Academie, cu documente a arătat că evreii încep să imigreze în Țară, dela a doua jumătate a sec. XVIII, după răpirea Bucovinei, și condica lui Nicolae Mavrocordat îi arată ocupându-se cu cârciumăria, unde puneau pe nevestele lor să vândă; cu cămătăria, cu comerțul bordelurilor etc. și sunt «unterthan» supuși austriaci, supuși *străini*. Iată pe baza documentelor autentice dovedit că evreii introduc civilizația: alcoolizând pe băstinași, spoliindu-i neomenos prin

camete și impunându-le anumită morală menită a dizolvă familia.

Până la mijlocul sec. XIX. Austria avea 100.000 (o sută mii) supuși evrei în Țară, făcând ca meseriași, în afară de breslele românilor, o concurență zdrobitoare meseriașului român, așa în cât la 1850, breslele au trebuit să dispară cu totul, meseriașii români nimiciți.

În acel timp, Austria i-a părăsit de sub protecția ei, și de atunci până astăzi, evreii nu au altă protecție are că se găsesc în starea aceasta nedefinită. Fapt este deci că evreii sunt imigranți străini, nici de cum pământeni, cuvânt ce se aplică numai la autohtoni, la băștinași, orice ar zice și orice ar face ei, oricât ar escamota istoria.

La mișcarea dela 1848, pentru libertate, au luat parte activă și căpeteniile evreilor, în deosebi *Rozenthal*, fapt îndeobște cunoscut.

A fost o mișcare idealistă pentru introducerea în Țară a regimului «*Drepturilor Omului*». Zeițăților de mai înainte, li s'a substituit noțiunile metafizice, tot atât de vagi, de «libertate, egalitate, fraternitate», idealurile proclamate de revoluția franceză a jacobinilor, luptătorii fracmasoni, cari au prilejit domnia burgheziei evreești.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Acest regim politic ne stăpânește și azi. Am arătat iar faptele dovedesc că regimul constituțional, așa cum a fost calculat, a folosit numai evreilor pretutindeni.

Roadele lui pozitive în Țară sunt: evreii stăpâni pe comerț, finanțe și opinia publică, prin presă. Evreii alcătuiesc o singură clasă socială, burghezia, față de o burghezie românească *foarte redusă ca număr și ca valoare economică*; și se află într'o țară, în care populația rurală este lipsită de aptitudini și formație *negustorească*, și în care, această populație nu are o capacitate însemnată de rezistență economică prin capital funciar, capital de exploatare și puțința de economisire. (Democrația an. I No. 10 și 11). În asemenea împrejurări, dacă se acordă evreilor drepturile, ce le cer, în numele dreptății și umanității — două alte noțiuni metafizice tot atât de vagi, ca și libertate, egalitate etc. — aceasta «ar însemna hegemonia deplină a burgheziei evreești» așa în cât este de prevăzut, cu siguranță matematică, faptul că «Țara noastră ar căpăta astfel aspectul straniu al unui Stat (constituțional ?!) *fără burghezie națională și fără proprietatea națională a solului*». Cu alte cuvinte rasa evreiască, într'un timp de două sute de ani de când s'a pripășit în Țară, va fi reușit

să cucerească, sub aparența păcii, umanității și fraternității (!) atât pământul Țării cu bani cât și pe rasa românească prin politică și comerț, așa în cât rasa evreiască să fie stăpânitoare în Stat, rasa românească să fie redusă la condiția de *paria*, de sărăcire, de *stărpire* sau exterminare, iar rasa evreiască să-și zică *românească*.

Auziți, nici măcar dualism evreo-român nu ar fi, ci pur și simplu Stat evreesc.

Iată urmarea firească neînlăturabilă a regimului constituțional în Europa dela 1879: clasa burgheză are puterea, și *burghezi-mea pozitivă, reală în lume este numai cea evreiască*. Cercetați pretutindeni și datori sunteți să vă convingeți, să deschideți ochiul, Cu chipul acesta evreei stăpânesc în Anglia, Franța, Italia, Ungaria, Turcia, Portugalia, Statele-Unite ale Americii, Japonia etc.

Evreei din România, veniți din Galiția și din Turcia din secolul XVIII, afirmă că sunt români pămînteni și nu au altă patrie decât România, de aceea ei «nu pot fi decât fii acestei țări». Știți fabula ariciului, care a cerut adăpost în locuința șobolanului, cum ariciul s'a instalat atât de bine în cât a izgonit pe nesocotitul proprietar ce-i a dat ospitalitate. Țara aceasta a cui este? Statul acesta al cui este? Nu e al poporului băștinaș aci de 2000 ani? Poate el să împartă Țara cu rasa evreiască? Acest pământ apărat și frământat cu sîngele strămoșilor noștri, oare vom fi așa de nevrednici de a nu putea să păstrăm mormintele și monumentele lăsate în paza noastră? Nu poate, ori cât ar voi-o, căci instinctul lui de conservare îi impune ca solul și subsolul Țării să fie a lui și numai a lui. Este cu neputință ca un mosafir — și nepoftit încă — să pretinză gazdei ospitaliere împărțirea proprietății în numele «sentimentelor de dreptate ale poporului român, care (o sarcasm crâncen!) *atât de larg ospitalier*, s'a arătat față de toți cei ce-au venit *la el acasă, cu gândul de a se pricopsi*». Poporul român e la «el acasă» în Țara asta; dar ospitalitatea nu poate fi împinsă atât de departe încât rasa gazdă să împartă Țara cu rasa mosafiră, rasă superioară din toate punctele de vedere, rasă ce constituie cel mai grav pericol permanent pentru toate rasele neevrești.

Dar se va zice, Alianța izraelită are neseceate puteri și mijloace de presiune pentru ca oligarhia ce guvernează Țara să capituleze, strânsă cu ușa «la strămoșii». De fapt evreei dictează în Țară

prin comerț și finanță, prin presă și librărie, prin oculă politică chiar...

Să admitem că și solul și subsolul în bună parte și la un moment dat ar fi deja încăput pe mâinile rasei evreești. Nu au fost averile mănăstirești încăpute odată pe mâinile călugărilor greci? și nu au fost ele secularizate în mod legitim de Statul României care a restabilit echilibrul? Teritoriul Țării este și rămâne proprietate inalienabilă, a neamului românesc. Teritoriul neamului poate fi cucerit cu armele de un popor mai tare ca românii la un moment dat sau poate fi cumpărat de finanța evreiască cu bani proveniți din afaceri comerciale, cari deși legale în formă, sunt și rămân în fond speculațiuni imorale; cu toate acestea dreptul neamului românesc, care vrea să existe și trebuie să existe cu ori ce preț contra ori cui, rămâne viu și întreg, și în numele acestui drept vital imprescriptibil, neamul românesc trebuie și poate ori când și cu orice sfortare să și-l revendice și să intre în posesie deplină a teritoriului său, după cum asistăm la revendicarea liberării pământului și a vieții politice a Transilvaniei de sub asuprirea nelegitimă, nefirească a Ungurilor. Aceasta o exige dreptatea immanentă, dreptul natural.

Dacă evreii sunt — și sunt — mosafiri străini; dacă evreii sunt — și rămân pe veci — numai evrei, (așa cum trebuie să fie românii numai români); dacă Țara este de drept — și încă mai este și de fapt — numai a românilor, evreii nu pot fi și ei fiii acestei țări, decât numai în cazul, în care ar tăgădui și contesta acest drept neamului românesc care nu poate fără grave pericole a existenței lui să împartă acest drept cu nimeni, cu nici un alt neam; altfel nu sunt decât străini de această Țară. Dacă evreii nu au altă patrie, cine este de vină? Românii sunt de vină? Nu. Vina e a evreilor, că Palestina, patria lor, nu mai e privită de ei (Șireții!) ca patria lor; aceasta o fac de ochii lumii în mod calculat, căci sionismul de pe tot globul dovedește cât de viu și nemuritor e sentimentul fiecărui evreu în parte și a tuturor laolaltă pentru patria lor Palestina, a cărui capitală Ierusalem, cum zice profetul Ezechiel, (este centrul pământului).

Evreii mai spun «fatalmente evreii vor continua să conviețuiască și să împărtășească(?) bucuriile ca și durerile (oh! ei dușmanii ireductibili ai neevreilor! cu românii, (astfel că e mai *util* (?) pentru Țară, (pentru Țară, de dragul acestui nou raiu pământesc, nu pentru Români, o mărturisește însuși evreul) a pune o punte de

trecere peste abisul, ce desparte pe români de evrei, decât a avea permanent deschisă o problemă *ce slăbește unitatea* statului român». Care va să zică evreii, orice s'ar întâmplă, ei sunt și înțeleg să rămână pe veci în Țară, și afirmă că nu au venit în această Țară numai ca să se pricopsească, ca orice alt străin, ci să fie stăpâni pe Țară, pe picior egal cu românii, căci aceasta însemnează, când li s'ar da drepturi egale cu românii, deși ei rămân numai evrei pe veci.

Deșteaptă-te române, sai române! ci deșteaptă-te odată...!

Că e un abis, ce desparte pe evrei de români, este adevărat și rămâne pe veci acest abis, ce nu se poate să nu despartă vecinic pe români de evrei, ori câte punți de trecere ar vrea cu dragă inimă și din răsuputeri, să pună nu numai românii, dar oricare alt popor neevreu; așa fiind — și desfidem pe evrei să o tăgăduiască — românii vor avea la ei acasă «permanent deschisă problema» evreilor din Țară și din afară, problemă, ce va roade neamul românesc ca un *cancer* fără leac, fără putință de a fi operat și extirpat, ca fiind prea târziu dejă. Că această problemă slăbește pe români, ce sunt inferiori evreilor în toate privințele, aceasta este perfect adevărat. Dar că problema evreilor slăbește *unitatea* Statului român, aceasta este una din săgețile mortale, una din amenințările supreme îndreptate asupra existenței însăși a Statului Român. Naivilor și nepreveniților li se va părea aceasta o rodomontadă, un sofizm, o palavră...

Luați seama: *unitatea* Statului român slăbește din cauza problemei evreești afirmă un evreu în ziarul *Viitorul* din 26 August 1913, în organul celui mai mare și mai puternic partid politic din Țară. Slăbește această unitate din cauza, că românii băștinași nu vor să dea evreilor în Statul lor drepturi egale cu dânșii și țin morțiș ca Statul României să fie numai al românilor? O minte sănătoasă ar cugeta, că prin această voință energetică, românii nu slăbesc unitatea acestui stat, ci o mențin, și o întăresc din ce în ce. Dacă totuși evreul afirmă, că această unitate cu chipul de mai sus slăbește, nu se întărește, fiți siguri, că evreul vede și știe mai bine decât oricare român, că așa este realitatea și nu numai, că știe ce spune ci. ceea ce este grav de tot, este că evreul acesta și conducătorii înțelepți ai evreilor *știu perfect și cauza*, de ce e așa și nu altfel; pe când nici un român, dar absolut nici unul, nu știe și nu este în stare, să-și dea seama de *această cauză*.

Din tot ce am arătat în această expunere reese, că numai evreii

sunt cauza directă și unică a slăbirei unității Statului Român, ca și a unității Statului oricărui popor neevreu de pe glob. Această unitatea e slăbită fundamental prin empirismul sau inconștiența neevreilor în arta de a governa și ca atare neevreii sunt în o masă, ce nu este în stare de a se governa științificește sau realmente, adică conștient ; sunt o masă ce nu știe, deci nu poate să înfăptuiască unitatea, concordia, armonia în Stat. Această unitate o știu cum se obține, și obținut-o și au înfăptuit-o evreii pentru vecii vecilor, și numai pentru uzul lor propriu. Unitatea evreimei e un fapt real și o unitate indestructibilă prin nimic în lume. Această unitate e un ideal nerealizabil pentru neevrei oricât voesc ei să-l înfăptuiască, și totuși în legislație se admite ca un principiu fundamental unitatea Statului Român, deși în realitate nu există și nu poate să fie înfăptuită, de oarece nimeni în neamul românesc nici în trecut, nici în prezent și poate și cei ce vor veni... nu pot fi în stare să o înfăptuiască, căci *nu știu cum să o facă*.

În Constituție nu-i vorba de partide politice ; în realitate nu i vorba decât de partide politice. Una deci e în teorie, alta e în practică. S'a spus și s'a demonstrat, că Țara legală e una și Țara reală e alta ; s'a spus și s'a demonstrat că Constituția României e o ficțiune și că viața socială nu corespunde cu Constituția...

Sunt acestea adevăruri fundamentale, mari, foarte amare și usturătoare, dar de aceea trebuie ca românii din *datorie cătră adevăr* să aibă curajul civic să le afirme tuturor fraților lor români de aceeași lege strămoșească și de acelaș sânge, pentruca cu toții să le privim drept în față și să ne punem pe gânduri asupra cece avem de făcut din vreme, *cât mai e timp*.

Așa dar unitate în Statul Român, ce este încă cârmuit de Români, pentru uzul exclusiv al neamului românesc, adică unitate în statul *național* al românilor încă nu există. Oare unitatea aceasta se va realiza, dacă românii ar închide actuala problemă evreiască ? Întrebăm pa evreul din «Viitorul» amintit mai sus, să răspundă. Grozav am vrea să știm, dacă această unitate se va realiza, va fi un fapt n Statul României după ce nu va mai fi deschisă problema actuală evreiască, în faza ei de azi ? Evreul se ferește ca de foc să spună ceva în această privință, căci el știe prea bine că problema evreilor după acordarea drepturilor politice și lor, nu se închide, ci doar trece în altă fază și mai gravă, cum e azi în Italia și Franța, cum am văzut mai sus că e și în Anglia. Problema evreilor în oric-Țară e permanent deschisă, abisul ce desparte pe neevrei de evrei,

e permanent, pe veci, adică și după ce evreii vor fi stăpânitorii globului întreg.

De aceea, sună dușmănește, afirmațiile evreului, că, «evreii au confirmat să fie din ce în ce mai mult factori utili (da, lor înșiși, pentru ei înșiși) și elemente folositoare (sic) ale culturii românești». Evreii dușmani de moarte și implacabili ai oricărei alte culturi neevrești, nu pot fi folositori culturii românești în nici o privință în fond; de formă și în mod cabalistic au fost, sunt și vor fi mistificatorii mefistofelici ai ori cărei culturi neevrești, împedecând cu orice preț mintea neevreilor de a ajunge la lumină, la conștiință.

În loc de a fi folositori evreii prin mistici, adică literați simbolști, inițiați ca Virgil, Dante, Shakespeare, Göethe, Maeterlinck, etc. etc., au mistificat și mistifică în toate timpurile și într-una pe neevrei. «Misticul, zice Max Nordau, șeful sionismului, dizolvă forma hotărâtă a fenomenelor, el întinde asupra lor văluri (voaluri oculte) și le acoperă cu o ceață albăstrie. Misticul turbură, ce e limpede și face opac ce e străveziu, precum sepia (pește cu cerneală) turbură apa oceanului¹⁾». Iată în fond menirea culturală a evreilor printre neevrei. Tipică e și lucrarea «Manasse» de Ronetti Roman în Țară, o «artă cu tendințe» nu-i așa, d-le Gherea? Cum sună atunci afirmațiile evreului din «Viitorul» și ale tuturor evreilor din Țară și Străinătate că «evreii și-au dat sângele pentru țară în războiul independenței, că fac serviciul militar, deci sunt oricând gata a eși la luptă pentru Țară și că în actuala acțiune militară, nici un evreu nu a căutat să fugă dela datorie... devotamentul de care au dat dovadă (și medicii evrei față de holeră) arată cât fond de jertfă pentru Țară este în acei «străini» în acei «venetici» cum numesc unii... pe evreii născuți și crescuți în România»; cum sună aceste afirmații cu leit motivul obsedant «pentru Țară» decât că fac totul pentru țară, pentru a fi evreii «fii ai acestei țări» deci pentru ca țara să fie a lor, hai să adăogăm pentru a împăca pe românii noștri un și, adică pentru ca țara aceasta, România, să fie și a lor, a evreilor, deși știm și faptele arată că evreii țintesc ca țara aceasta să fie a lor, și numai a lor. Iată cum se exprimă clar evreul: «evreul își vede pe copilul său izgonit din școală ca străin, și el însuși considerat ca «venetic» într-o țară de care e alipit cu sufletul și inima sa!» Așa dar să înțelegeți frați Români, că evreimea e alipită cu sufletul și cu inima de țară,

1) Max Nordau. Degenerare, trad. rom. de Vermont și Streitman ed. II. pag. 113.

pentru care este oricând gata a eși la luptă. Din școală, voi români, îi izgoniți pe copiii evreimei; din școala Țării, pentru care el luptă și de fapt, voi români simțiți, că evreii incontinuu luptă înversunat cu voi în piață, în lupta economică pentru pâinea de toate zilele și vă biruesc; luptă și pentru ca să-și învețe copiii carte în școala țării cu o stăruință și o strășnicie, ce o cunoașteți, căci luptă doar cu voi românii pentru locurile așa de puține din școala țării, în care nu încap decât o prea mică parte din copiii voștri, ce trebuie să fie luminați de Stat după legea obligativității învățământului. Deschideți-vă ochii bine și ațintiți-vă bine mintea la vorbele evreului din «Viitorul» când spune, că evreii fac totul pentru țară, nu pentru voi românii, și revendică deci țara chiar contra românilor, chiar contra oligarhiei cîrmuitoare, contra acelor români «cu o origină românească foarte *proaspătă* cum zice acelaș evreu». Dacă voi milioane de români ați încetățenit pe atâți străini, dar creștini, ca greci, bulgari, germani, francezi etc., cari sau românizat cu desăvîrșire ei și copiii lor aci și servesc țara cum se pricep — ce e drept — dar ca și cel mai neaș român, evreii vă dau să înțelegeți că acești stăpâni ai voștri, nu au calitate să vă apere de evrei cum o fac, ci că dacă veți pune pe evrei să fie stăpâni ai țării și deci și ai voștri, vă va bate fericea!

Că evreii sunt alipiți de țară, de dragul țării frumoase și bogate, nu de dragul neamului vostru românesc, o vedeți lămurit ca lumina zilei și o simțiți în tot momentul, în tot ceasul, fie că-i timp de pace, fie că-i timp de război. Ceea ce fac ei, fac pentru țară, pentru ca țara asta să le fie patria lor «căci nu au altă patrie».

E mărturisirea războiului permanent pe viață și pe moarte, între rasa evreiască și neamul românesc, pentru țară: cine va triumfa va rămâne stăpân pe țară. Evreii organizați sunt o citadelă inexpugnabilă, și un abis permanent îi desparte de voi, nenorociți români, lipsiți cum sunteți de putere comercială și financiară, lipsiți cum sunteți de organizație, lipsiți de lumina științei, bîjbîind în întunecul minței.

Dreptul, dreptatea este cu voi români, dar din ignoranță, nici nu știți cum să le apărați în discuție cu evreii, nici nu sunteți în măsură a distinge în argumentărilor lor, ce este întemeiat și ce nu este, și de ce este și de ce nu este; de aceea evreii vă sfidează să discutați chestia evreiască din Țară «care privește viața politică a sute de mii de *cețățeni* (sic!)» și de ce în discuție, în loc de judecată imparțială, lumină senină, voi puneți căldura sentimentului

și patima, de ce vi se spune dela obraz, că în discuție repetați «toate argumentele stupide ale antisemitizmului, nu cele inteligente».

Antisemitizmul îl simțiți ca o reacțiune întemeiată, provocată prin întreaga acțiune a semitizmului, și sentimentul acesta e tot atât de fatal ca și legea naturală «Dinte pentru dinte»

Dar nu-l puteți explica semitizmul, nu-l puteți documenta, pentru ca știind și demonstrând riguros cauza - semitizmul—să puteți demonstra cu argumente inteligente și zdrobitoare efectul — antisemitizmul.

De mai bine de cinci mii de ani, dela facerea lumii deja, evreii, frământă, zbuciumă și turbură mintea tuturor popoarelor neevreești de pe pământ și în mod atât de fin, de dibaciu, în cât nimeni n'a izbutit să dezlege enigma acestei tragedii nesfârșite.

Cum să o dezlege, cum să și-o explice, când, cum zic ei este inexplicabilă? «Cercul explicabilului este un cerc prea restrâns, *et ce n'est pas l'orbite des grandes destinées*» și nu este acest cerc orbita mai marilor pământului, a celor ce guvernează masele?

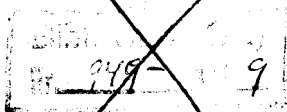
«Băgați de seamă că aceasta e un fapt. Dacă nu-l puteți explica, încă și mai puțin îl puteți suprima» (*Daniel Stern, Dante et Goethe* pag. 34).

Nu noi vă vom lămuri pe deplin toate cele; noi ne simțim împăcați cu noi înșine, că am izbutit să ne dăm seama de rostul treburilor omenești pe pământ și că v'a n dezvăluit câte ceva. Numai și numai ca să vă atragem luarea aminte și să vă interesați de această chestiune cum merită; atât va fi de ajuns.

Dacă veți mai simți trebuință, treptat-treptat vă vom da lămuriri și mai amănunțite; vă vom documenta, vă vom dovedi tot ce am spus și ce avem încă a vă mai spune, așa fel în cât să vă convingeți pe deplin și să vedeți lucrurile secrete la lumina zilei, în cât ori ce mistificație din partea misticilor, ori cât de tari și inteligenți, să nu mai fie cu puțință, odată pentru totdeauna.

Fără cunoașterea faptelor în viața politică trecută și prezentă, evreii vă luau la sigur pe voi românii, în țară, de și sunteți milioane iar ei sute de mii. Dacă le cunoașteți ori nu, un lucru însă puteți opune cu desăvârșit succes atât evreilor din Țară cât și lumii întregi, care s'ar amesteca în treburile voastre din Țara voastră.

Puterea milioanei de locuitori băştinaşi, zdrobitoarea majoritate, un plebiscit să hotărască în problema evreilor din Țară. Plebiscit și nimic altceva, căci chestiunea evreilor e incomparabil mai gravă ca alegerea de Domn.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

E R A T Ă

Pagina	4	rândul	17	de sus,	în loc de	valurile	să se citească	voalurile
"	4	4	"	jos	" " "	neevreii	" " "	neevree
"	8	20	"	sus	" " "	spirale	" " "	spirală
"	37	3	"	jos	" " "	sopul	" " "	scopul
"	42	3	"	"	" " "	fond	" " "	fond
"	49	21	"	sus	" " "	naturantă	" " "	naturată
"	56	1	"	jos	" " "	au	" " "	sau
"	57	1	"	sus	" " "	operează	" " "	operează
"	57	17	"	"	" " "	e aceștia	" " "	e atare
"	61	5	"	"	" " "	ară	" " "	fară
"	61	8	"	jos	" " "	Profesor d-l	" " "	D-l Profesor
"	62	8	"	sus	" " "	are	" " "	așa
"	64	7	"	jos	" " "	a cărui	" " "	a cărei
"	66	9	"	"	" " "	pa	" " "	pe
